

ปกป้องเด็ก

การป้องกันเชิงรุกและการตอบสนองอย่างทันทั่วทั้งที่

นโยบายและแนวทางการปกป้องเด็กจากการถูกทารุณกรรม
หรือถูกล่วงละเมิดทางเพศ

Releasing children from poverty
Compassion[®]
in Jesus' name

กรุณาทร

ปกป้องเด็ก

การป้องกันเชิงรุก และการตอบสนองอย่างทันที่

นโยบายและแนวทางการปกป้องเด็กจากการถูกทารุณกรรม
หรือถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ปกป้องเด็ก

การป้องกันเชิงรุกและการตอบสนองอย่างทันทั่วทั้งที่

นโยบายและแนวทางการปกป้องเด็กจากการถูกทารุณกรรม
หรือถูกล่วงละเมิดทางเพศ

Compassion International

12290 Voyager Parkway, Colorado Springs, CP 802921, U.S.A.

www.compassion.com

แปลและเรียบเรียง:

ปาริชาติ แสงอัมพร

พิมพ์ครั้งที่ 1 ค.ศ. 2008 จำนวน 500 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 2 ค.ศ. 2018 จำนวน 500 เล่ม

จัดพิมพ์โดย :

มูลนิธิทรูนาทาร์ (คอมแพสชั่น ประเทศไทย)

57/7 ถ.ทุ่งโฮเต็ล ซอย 3/1 ต.วัดเกต อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50000 โทรศัพท์ 053 266 426-9

www.compassionth.com

สารบัญ

คำนำ	5
บทนำ	9
พระเจ้ากับการปกป้องเด็ก	10
การทารุณกรรมเด็กกับความรุนแรงภายในครอบครัว	11
การทารุณกรรมเด็กกับความยากจน	11
การทำร้ายเด็ก	13
การทารุณกรรมเด็กคืออะไร?	13
การทารุณกรรมจำแนกออกเป็น 4 ประเภท	14
จะทราบได้อย่างไรว่าเป็นการทารุณกรรม	17
ใครสามารถป้องกันการทารุณกรรมได้บ้าง?	22
ข้อพิพาทความหวัง	25
คำมั่นสัญญาของคอมแพสชั่นที่จะปกป้องเด็ก	25
คอมแพสชั่นจะจัดหาสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเหมาะสำหรับการเลี้ยงดูเด็กได้อย่างไร?	26
การป้องกันในเชิงรุกและการตอบสนองอย่างทันท่วงที	28
คอมแพสชั่นจะปกป้องเด็กจากการทารุณกรรมภายในองค์กรได้อย่างไร?	28
องค์ประกอบของการดำเนินนโยบายในการปกป้องเด็ก	29
จรรยาบรรณ	30
สิ่งที่คุณสามารถทำได้: ขั้นตอนสำคัญในการตอบสนองเมื่อเด็กถูกกระทำทารุณ	31
ตั้งใจฟัง	32
การตอบสนองที่เหมาะสมและทันท่วงที	35
การตอบสนองต่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ละกลุ่ม	37
นโยบายและแนวทางในการปกป้องเด็ก	40
การอบรมและการให้ความรู้	40
การคัดเลือกและว่าจ้าง	41
แนวทางปฏิบัติ	42
ข้อแนะนำระหว่างที่ผู้ถูกละเมิดมาเยี่ยม	43
แนวทางในการช่วยเหลือโอกาสการทารุณกรรมในเด็ก	44
การรายงานและแนวทางปฏิบัติสำหรับเด็กที่ถูกทารุณกรรม	45
แนวทางและมาตรการในการรับมือและตอบสนองต่อข้อกล่าวหาเรื่องการทารุณกรรมเด็ก	47
การจัดเก็บเอกสารอ้างอิง	49
ภาคผนวก	50
หนังสืออ้างอิง	52

ปกป้องเด็ก: การป้องกันเชิงรุกและการตอบสนองอย่างทันทั่วถึง

คำนำ

หยุดการทารุณกรรมเด็ก

เมื่อใดที่จะหยุด? เด็กตกเป็นเหยื่อของการทารุณกรรม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ในหนังสือ *เด็กยิวที่ถูกทำร้ายในยุคโบราณ* (The Battered Jewish Child in Antiquity) เมียร์ บาร์ อิลาน ได้ศึกษางานเขียนของชาวยิวในสมัยก่อนและสรุปว่า

ชาวยิวก็ทุบตีหรือฆ่าเด็กเช่นเดียวกับชนชาติอื่นๆ
ซึ่งผู้มีอิทธิพลในสังคมก็ให้การยอมรับและสนับสนุน
การทุบตีเด็กเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ในทุกชนชั้น
ตั้งแต่ชนชั้นต่ำไปจนถึงเชื้อพระวงศ์¹

หลักฐานทางประวัติศาสตร์บ่งชี้ว่าเด็กถูกทุบตีถูกทำร้าย ถูกเยียน ถูกดูหมิ่น ถูกข่มขืน ถูกฆาตกรรม ถูกปล่อยปละละเลย และถูกทอดทิ้งจนเสียชีวิต คอมแพสชั่น อินเตอร์เนชันแนล ไม่อาจทนนิ่งเฉยต่อพฤติกรรมเหล่านี้เพราะเด็กของเราคือเหยื่อ ผู้เคราะห์ร้าย เด็กเล็กคนหนึ่งในเคนยาถูกผู้เป็นแม่กัดหลายหน ศิษยาภิบาลของคริสตจักรคูส์ญญาในฮอนดูรัสถูกกล่าวหาว่ามีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก แหกผู้มาเยือนในเฮติได้ยิงเสียงไม้เรียวที่ครูใช้ตีเด็ก เด็กหญิงหนึ่งในฟิลิปปินส์ ต้องรับภาระในการเลี้ยงดูบุตรที่เกิดจากการถูกข่มขืน เด็กหญิงวัย 14 ขวบในไทยต้องตกเป็นเครื่องบำบัดความใคร่ทุกครั้งที่พ่อดื่มเหล้า และยังมีเด็กอีกมากมายที่ตกเป็นเหยื่อของการทารุณกรรม ซึ่งไม่อาจบรรยายได้หมดในที่นี้

ลำพังการทารุณกรรมก็น่ากลัวพออยู่แล้ว แต่ที่แย่ยิ่งกว่านั้นคือ เด็กไม่มีทางสู้ พระคัมภีร์ไม่สามารถหาคำบรรยายได้ได้ดีกว่าคำว่า “ผู้ที่ไม่สามารถพูดเพื่อตัวเองได้”

ข้อความต่อไปนี้เป็นคำพูดของชายที่เคยถูกระทำการทารุณสมัยที่ยังเป็นเด็กและเขาต้องใช้เวลาหลายปีในการรักษาบาดแผลลึกทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ และจิตวิญญาณ

“...จิตวิญญาณของผมตกต่ำลงเรื่อย ๆ ผมจะพูดจาตะกุกตะกักเวลาอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ ผมรู้สึกกลัวที่จะพูดและเริ่มพูดโดยไม่ขยับปาก...ผมพยายามที่จะพูดออกมาเมื่อถูก (ครูของเรา) กระชากคอเสื้อ ยกตัวขึ้นจากพื้น และตะโกนใส่หน้าว่า “พูดออกมาสิ ไอ้เด็กโง่!”

“ผมยังคงได้ยินเสียงอันแสบแก้วหูของเธอ ยังคงรู้สึกได้ถึงลมหายใจของเธอที่รดลงบนใบหน้าของผม และแรงบีบบนคอของผม เพื่อนนักเรียนในห้องพากันนั่งตัวเกร็ง ในที่สุดเธอก็วางผมลง ผมเดินกะเผลกกะเผลกกลับไปโต๊ะ พยายามกลืนน้ำตาเอาไว้และค่อย ๆ นั่งลงทั้งทางเก่งที่เปียกปัสสาวะ เธอไม่ได้ตระหนักเลยว่าสิ่งที่เธอทำได้ทำลายจิตวิญญาณของผม” ²

ทั้งหมดนี้เป็นคำพูดของดร.เวสต์ สเตฟฟอร์ด อดีตประธานองค์กรคอมแพสชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล ในหนังสือ เล็กน้อยเกินกว่าจะมองข้าม (*Too small to ignore*) เขาได้บรรยายถึงชีวิตในวัยเด็กของตนที่แอฟริกาว่าต้องถูกทำร้ายและถูกระทำการทารุณอย่างไรจากบุคคลที่เรียกตัวเองว่าผู้รับใช้พระเจ้า ดร.เวสต์ยอมรับว่า เขา “อดทนต่อการกระทำดังกล่าวได้โดยพระคุณพระเจ้าและความห่วงหาอาทรจากเด็กคนอื่น ๆ”

หากเราไม่เผชิญความจริงและช่วยกันปกป้องเด็กจากการทารุณกรรม เสียงจะถูกดูหมิ่นที่แสบแก้วหู แรงบีบที่กดลงบนคอ และความเจ็บปวดที่บาดลึกลงในจิตวิญญาณจะยังคงดังก้องอยู่ในชีวิตของเด็ก ๆ เรื่อยไปอีกนานนับปี เด็ก ๆ จะต้อง “กลืนน้ำตา” และ “ปัสสาวะรดทางเก่ง” ต่อไป และจะมีเด็กไม่น้อยที่ต้องเติบโตมาพร้อมกับความรู้สึกที่ว่าตนเองไร้ค่าและไม่สามารถมีชีวิตที่มีชัยชนะได้โดยพระคุณพระเจ้าเช่นเดียวกับ ดร.สเตฟฟอร์ด

“ปกป้องเด็ก: การป้องกันเชิงรุกและการตอบสนองอย่างทันทั่วทั้งที่” เป็นหนังสือที่ให้ข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการปฐมนิเทศเจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น คริสตจักรคู่มือ และผู้บริจาคเกี่ยวกับการทารุณกรรม และการปกป้องเด็ก โดยจะบอกถึงวิธีการสืบหาร่องรอยของการทารุณกรรมเด็กในรูปแบบต่าง ๆ วิธีการป้องกัน และวิธีการที่เหมาะสมในการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณ

คุณสามารถเป็นเครื่องมือแห่งพระคุณพระเจ้าและยุติวงจรที่รุนแรงโหดร้ายนี้ เราสามารถปกป้องเด็กในพันธกิจของเราจากการทารุณกรรมและการแสวงหาประโยชน์ในทุกรูปแบบได้ โดยการ

- จัดหาสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเป็นมิตรให้กับเด็กเพื่อที่พวกเขาจะสามารถพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่ได้อย่างเต็มที่
- ให้ “ผู้ดูแลเด็ก” (สมาชิกในครอบครัว เจ้าหน้าที่คริสตจักร/โครงการ เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น ผู้บริจาคและผู้อุปการะ) ให้คำมั่นสัญญาว่าจะปฏิบัติต่อเด็กโดยคำนึงถึงเกียรติและศักดิ์ศรีด้วยความซื่อสัตย์ตลอดเวลา และ
- ป้องกัน และ/หรือ ลดความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดการทารุณกรรม โดยการออกนโยบาย ยุทธศาสตร์ และกระบวนการในการปกป้องเด็ก

เด็กทุกคนที่อยู่ในพันธกิจของคอมแพสชั่นและคริสตจักรคู่มือจะได้รับการปฏิบัติจากเจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น เจ้าหน้าที่คริสตจักร/โครงการ พ่อแม่ผู้ปกครอง และผู้อุปการะ/ผู้บริจาคด้วยความซื่อสัตย์โดยคำนึงถึงเกียรติและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่นและเจ้าหน้าที่คริสตจักร/โครงการทุกคนจะต้องมีวิธีการป้องกันและการตอบสนองที่เหมาะสมเพื่อให้เด็กทุกคนในพันธกิจจะเติบโตท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยและปลอดภัย และได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่จนสามารถเป็น บุคคลที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาเป็น

บทนำ

เป็นเรื่องง่ายที่จะฉกฉวยประโยชน์จากเด็ก เพราะเด็กนั้นบอบบางและไม่มีทางสู้แม้จะพยายามสักเพียงใดก็ตาม

มิเรียม (นามสมมุติ) เป็นเด็กในโครงการของคริสตจักรซึ่งเป็นคู่มิตรกับคอมแพสชั่น และแอนนา (นามสมมุติ) เป็นผู้จัดการโครงการ

มิเรียม วัย 9 ขวบ และน้อง ๆ ของเธอสู้แรงของพ่อไม่ได้ พ่อมักจะอุ้มพวกเธอขึ้นและโยนออกไปนอกประตูหรือไม่ก็โยนลงไปชั้นล่าง มิเรียมจะพยายามไม่หุบข้าวให้ใหม่หรือทำจานแตก เพื่อจะได้ไม่ถูกแม่ตี ในช่วงกลางวันเวลาที่พี่ ๆ ไปโรงเรียน แม่มักจะมัดน้องคนเล็กสองคนไว้ด้วยกัน

มิเรียมทำอะไรไม่ได้ เธอได้แต่ร้องไห้กับแอนนา ครูพี่เลี้ยงของเธอ ซึ่งในเวลาต่อมาได้ช่วยเหลือมิเรียมและน้องๆ จากการกระทำทารุณของพ่อแม่ แต่เรื่องเลวร้ายไม่ได้มีเพียงแค่นั้น แอนนายังพบอีกว่ามีเรียมถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยพ่อและลุงแท้ ๆ ของตัวเอง!

ปัจจุบัน มิเรียมและน้อง ๆ อาศัยอยู่กับพ่อแม่อุปถัมภ์อย่างมีความสุขและทั้งสองก็รักพวกเธอมาก พ่อของมิเรียมถูกจำคุกและแม่ของเธอไปอาศัยอยู่กับผู้ชายคนใหม่ มิเรียมจะไม่มีวันลืมพระคุณของผู้จัดการโครงการและคอมแพสชั่นที่ช่วยชีวิตเธอและน้อง ๆ เอาไว้

คอมแพสชั่นห่วงใยเด็กและจะไม่มีวันยอมให้เด็กต้องถูกกระทำทารุณ คอมแพสชั่นให้คุณค่ากับเด็กเพราะพวกเขาคือคนสำคัญสำหรับพระเจ้า พระคัมภีร์มีสิทธิอำนาจสูงสุดในการกำหนดวิธีที่มนุษย์พึงปฏิบัติต่อกัน ไม่เว้นแม้กระทั่งเด็ก ๆ ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องปฏิบัติต่อเด็กด้วยความรัก ความห่วงใย และการให้เกียรติ “เราจะพบพระตำรัสเตือนหลายครั้งในพระคัมภีร์ที่บอกว่า ‘อย่าแตะต้องเด็กที่มีค่าของเรา’” (จากถ้อยแถลงของออกซ์ฟอร์ดเกี่ยวกับเด็กที่อยู่ในความเสี่ยง)

พระเจ้ากับการปกป้องเด็ก

ความปรารถนาในใจส่วนลึกของมนุษย์อย่างหนึ่งคือ การได้ปกป้องรักษาศักดิ์ศรีของตนเอง ศักดิ์ศรีของมนุษย์ไม่ได้เกิดจากความมั่งคั่ง สีมัว หรือชาติตระกูล แต่เป็นของขวัญจากพระเจ้า พระบิดาในสวรรค์ทรงรักทอเราในครรภ์มารดาอย่างปราณีต (สดุดี 139:13-17; สดุดี 22:9-11) เด็กทุกคนที่เกิดมาในโลกถูกประติษฐานขึ้นอย่างเฉพาะเจาะจงและมีเอกลักษณ์ และนี่คือจุดเริ่มต้นของความสำคัญและศักดิ์ศรีที่มีอยู่ในมนุษย์ เด็กแต่ละคนมีคุณค่าสำหรับพระเจ้า

พระเจ้ามีคำสั่งที่เฉพาะเจาะจงให้ประชากรของพระองค์ให้เกียรติเด็กในที่ประชุมและอนุญาตให้เด็กมีส่วนร่วมในการสนทนาเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 6:7; 11:19-21; 31:12-13; สดุดี 78:4)

เด็กจะเปล่งคำสรรเสริญออกมาในแบบฉบับของตนเอง! (สดุดี 8:2; มัทธิว 21:14-16) พระเยซูทรงพอพระทัยในคำสรรเสริญตามแบบฉบับของเด็ก ๆ และไม่ต้องการให้ใครไปปิดกั้นพวกเขา พระองค์ทรงปกป้องเด็ก ๆ เมื่อเหล่าสาวกติดกันไม่ให้พวกเขาเข้ามาหาพระองค์ (มัทธิว 19:14) พระเยซูยังเตือนพวกผู้ใหญ่ไม่ให้ปฏิบัติต่อเด็กอย่างไม่สมควรและเตือนให้พวกเขามีจิตใจเหมือนเด็ก เพราะแผ่นดินสวรรค์เป็นของเด็กเล็ก ๆ

เมื่อเด็กถูกทำร้ายหรือถูกกระทำทารุณ พระบิดาในสวรรค์ทรงช่วยพวกเขา “พระองค์ประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้า” (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:18) เพราะพระองค์ทรงเป็น “พระบิดาของคนกำพร้า” (สดุดี 68:5)

คอมแพสชันได้ให้ความช่วยเหลือแก่เด็กมากกว่า 1.5 ล้านคนในประเทศกำลังพัฒนาจำนวน 24 ประเทศ ซึ่งมีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมอย่างมาก ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่เราจะสร้างแนวร่วมเพื่อต่อต้านการทารุณกรรมเด็กบนหลักการของพระคัมภีร์ ทั้งนี้ ความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมอาจเป็นอุปสรรคต่อการสร้างแนวร่วมขณะที่แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำที่บ่งชี้ว่าเป็นการทารุณกรรมเด็กและพฤติกรรมที่เหมาะสมของพ่อแม่ในแต่ละวัฒนธรรมก็ไม่เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม ขนบธรรมเนียมประเพณีและสิ่งที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาจะต้องไม่สำคัญไปกว่าแนวทางที่ระบุไว้ในพระคัมภีร์เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์

การทารุณกรรมเด็กกับความรุนแรงภายในครอบครัว

การทารุณกรรมหลายรูปแบบมีรากฐานมาจากความเชื่อเกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตรซึ่งเป็นที่ยอมรับในสังคมและตกทอดจากคนรุ่นหนึ่งมาสู่อีกคนรุ่นหนึ่ง พฤติกรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับเหล่านี้ส่งเสริมให้พ่อแม่ทำร้ายเด็กภายใต้สิ่งที่เรียกว่า การลงวินัย ในบางภูมิภาคของเอเชีย เด็ก ๆ จะถูกมัดใส่กระสอบและตีด้วยไม้เรียว ขณะที่การลงโทษเด็กนักเรียนด้วยการเฉียนถือเป็นเรื่องปกติในแอฟริกา ส่วนในอเมริกาใต้ เด็กจะถูกบังคับให้คุกเข่าลงบนถั่วเป็นระยะเวลาหนึ่ง ภาชิตที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” จะกลายเป็นการกระทำทารุณเมื่อเด็กถูกทำร้ายจนกระดูกหักและมีบาดแผล

ทั้งนี้ พ่อแม่หรือผู้ดูแลเด็กอาจจะมีเจตนาดีในตอนเริ่มต้น แต่การยอมรับพฤติกรรมดังกล่าวมักจะนำมาซึ่งการทารุณกรรมเด็ก ยิ่งพ่อแม่ทำร้ายเด็กมากเท่าไร เด็กก็ยิ่งถูกกระทำทารุณได้ง่ายขึ้นเท่านั้น เพราะสิ่งเดียวที่เด็กสามารถทำได้ คือ รับแรงกระแทกที่กระหน่ำลงมา เขาปกป้องตนเองไม่ได้ จากการวิจัยพบว่า 80 % ของผู้ที่กระทำผิดในข้อหาทารุณกรรมเด็กเป็นพ่อแม่แท้ ๆ ของเด็กหรือคนที่เด็กรู้จัก

ความรุนแรงภายในครอบครัวมักจะนำมาซึ่งการทารุณกรรมเด็ก ผลการวิจัยระดับโลกอีกชิ้นหนึ่งบ่งชี้ว่า “30-60 % ของครอบครัวที่มีการทารุณกรรมเด็กจะพบว่ามีการใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว เช่นเดียวกับที่พบว่าครอบครัวที่ชอบใช้ความรุนแรงจะพบการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นในครอบครัวนั้นด้วย”³ เมื่อพ่อแม่ทะเลาะกัน ลูก ๆ ก็พลอยไม่มีความสุขไปด้วย หรือในกรณีของมิเรียมก็เช่นเดียวกัน หลังจากที่พ่อของมิเรียมพบว่าแม่ของเธอนอกใจ เด็กน้อยก็ถูกตีจนเข้าไปทั้งตัว

การทารุณกรรมเด็กกับความยากจน

เมื่อพ่อแม่แยกทางกัน คนที่ได้รับผลกระทบอย่างหนัก คือ เด็ก เช่นเดียวกับปัญหาความรุนแรงภายในครอบครัว ความยากจนก่อให้เกิดความเครียดซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการสร้างครอบครัวที่เข้มแข็งและนำมาซึ่งการทารุณกรรมเด็กได้โดยง่าย ดาเนียล โกลแมน ผู้เขียนหนังสือเหตุใดความฉลาดทางอารมณ์จึงสำคัญกว่าไอคิว กล่าวว่า “ความกดดันอันเนื่องมาจากความยากจนจะกัดกร่อนชีวิตครอบครัว โดยพ่อแม่มีแนวโน้มที่จะให้ความรักความอบอุ่นกับลูกน้อยลง ผู้เป็นแม่ (ซึ่งโดยมากมักจะต้องอยู่คนเดียวและต่งงาน) จะยิ่งหดหู่ และเริ่มลงโทษลูกแรงขึ้นเรื่อย ๆ เช่น ต่ำทอ ทบตี และทำร้ายร่างกาย”⁴

การทารุณกรรมเด็กเป็นสิ่งที่สามารถพบเห็นได้ในครอบครัวไม่ว่าจะจนหรือรวย แต่เด็กซึ่งเติบโตมาในครอบครัวที่ยากจนจะได้รับผลกระทบง่ายกว่า นอกจากนี้ การร่วมประเวณีระหว่างพี่น้องต้องเดียวกันยังถือเป็นเรื่องปกติในชุมชนที่มีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น ความยากจนทำให้พ่อ (รวมไปถึงลุงและปู่ในหลายครอบครัว) จำเป็นต้องอยู่ร่วมกับลูกซึ่งเป็นเด็กผู้หญิงภายในห้องเล็ก ๆ ต้องนอนบนเตียงเดียวกัน ใช้ตุ้มเสื้อผ้าและห้องน้ำร่วมกัน

เด็กยากจนส่วนใหญ่จะไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ เนื่องจากพ่อแม่ไม่สามารถจัดหาสิ่งที่ดีเพื่อให้ลูกมีสุขภาพที่แข็งแรง มีการศึกษา มีพัฒนาการทางด้านอารมณ์ มีโภชนาการที่ถูกต้อง และมีที่อยู่อาศัยที่ปลอดภัย ในเมื่อครอบครัวไม่มีทรัพยากรที่เพียงพอให้กับเด็ก เราจึงไม่สามารถตำหนิผู้ที่สร้างความทุกข์ให้กับเด็กโดยการกระทำทารุณ แต่ควรสะท้อนความเลวร้ายที่เกิดจากความยากจนมากกว่า นี่คือนิสัยที่คอมแพสชันทำงานกับเด็กยากจน พวกเขาคือกลุ่มคนที่มีความเสี่ยงมากที่สุดที่จะได้รับผลกระทบจากความยากจน ซึ่งรวมไปถึงการกระทำทารุณ ความยากจนจะเพาะบ่มสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตของการทารุณกรรมเด็ก แต่นั่นไม่ใช่ข้ออ้างที่จะปิดความรับผิดชอบในการปกป้องและการเลี้ยงดูซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็ก

การทำร้ายเด็ก

“ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น
แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้ เมื่อพระเยซูทรงเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย”

มาระโก 10:13-14

การทารุณกรรมเด็กคืออะไร?

เรื่องราวของมิเรียมเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เพราะมันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริงกับเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง
ซึ่งช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เท่านั้น แต่เป็นเพราะมันยังคงเกิดกับเด็กอีกมากมายในปัจจุบัน

องค์การอนามัยโลก (WHO) ได้ตีพิมพ์ข้อเท็จจริงที่น่าตกใจ⁵ ไว้ดังนี้:

- เด็ก 1 ใน 5,000-10,000 คน ซึ่งมีอายุต่ำกว่า 5 ขวบ ต้องเสียชีวิตลงในแต่ละปีจาก
ความบอบช้ำทางกายซึ่งเป็นผลมาจากการใช้ความรุนแรง
- ในแต่ละปีจะมีเด็กเกือบ 1 ใน 1,000 คนถูกนำตัวส่งสถานพยาบาล หรือมีเรื่องร้องเรียน
ไปยังกองสวัสดิการเด็กและเยาวชนว่าถูกระงับทำทารุณ

องค์การอนามัยโลก (WHO) ได้ให้คำนิยามที่ครอบคลุมเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก พร้อมกับ
รายละเอียดเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างไม่สมควรต่อเด็กในรูปแบบต่าง ๆ ไว้ดังนี้:

**การทารุณกรรมและการทำร้ายเด็ก ได้แก่ การปฏิบัติอย่างไม่สมควรต่อเด็กทั้งทางด้าน
ร่างกาย และ/หรือจิตใจ การล่วงเกินทางเพศ การทอดทิ้ง การปฏิบัติโดยไม่ใส่ใจ การค้า
หรือการแสวงหาประโยชน์จากเด็กในทุกรูปแบบ จนก่อให้เกิดอันตรายหรือมีแนวโน้ม
ที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ ความอยู่รอด การพัฒนา หรือศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์
ของเด็ก โดยอาศัยความสัมพันธ์ที่มีต่อเด็ก อันเกิดจากหน้าที่ความรับผิดชอบ
ความไว้วางใจ หรืออำนาจ**

สิ่งที่มีเรียมและน้อง ๆ ของเธอประสบนั้นอาจจัดอยู่ในประเภทของการทารุณกรรมทางด้านร่างกาย
และทางเพศ เธอไม่ได้เจ็บแค่กาย แต่ความรุนแรงของการทารุณกรรมได้แทงทะลุเข้าไปถึงจิตวิญญาณ
และส่งผลกระทบต่อทั้งชีวิตของเธอ แม้มิเรียมจะผ่านพ้นสถานการณ์ที่เลวร้ายมาแล้ว แต่ในบางครั้ง
เธอจะแสดงความรักอย่างไม่สมควรต่อเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นอาการที่เรามักจะพบในเหยื่อของ
การล่วงละเมิดทางเพศ เธอยังจำเป็นต้องได้รับการบำบัดผ่านทางการให้คำปรึกษาต่อไป

การทารุณกรรมจำแนกออกเป็น 4 ประเภท

1. การทารุณทางร่างกาย ได้แก่ การกระทำของผู้ดูแลเด็กที่ก่อให้เกิดอันตราย หรือ มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดอันตรายต่อร่างกายของเด็ก

เจอร์ลีน (นามสมมติ) วัย 16 ปี ยินยอมให้โครงการตัดซื้อของตนออกจากทะเบียนที่จริงเธอยังสามารถอยู่ในโครงการต่อไปได้อีก 5 ปี แต่เธอไม่อาจรรอได้ เธอต้องการย้ายไปอยู่อีกเมืองหนึ่งโดยเร็วเพื่อจะหนีจากยายของเธอ พ่อแม่ของเจอร์ลีนแยกทางกันตั้งแต่เธอยังเล็ก และเธอต้องอยู่ภายใต้ความดูแลของยาย แต่ยายของเธอไม่เคยเอาใจใส่ดูแลเธอ แถมยังทุบตีเธออย่างไม่มีเหตุผล

ก่อนที่เจอร์ลีนจะออกจากโครงการ หูข้างซ้ายของเธอเกือบจะหนวก เจ้าหน้าที่โครงการคิดว่าเธอหูหนวกแต่กำเนิดและมีการได้ยินที่แยลงเมื่อโตขึ้นซึ่งเป็นอาการที่ไม่ค่อยพบบ่อยนัก เจอร์ลีนเพิ่งจะเล่าให้เราฟังก่อนออกจากโครงการว่า ยายของเธอจะตีและเอาศีรษะเธอโขกกับกำแพงทุกวัน และบริเวณที่ได้รับความกระทบกระเทือนมากที่สุดคือ หูข้างซ้าย ฉะนั้น เวลาใครจะพูดกับเธอแต่ละที ต้องใช้วิธีตะโกนหรือไม่ก็แสดงท่าทางเธอถึงจะเข้าใจ

เจอร์ลีนไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเหตุใดยายถึงชอบตีเธอหนัก เธอคิดเอาเองว่าบางทียายอาจจะรู้สึกโกรธที่ต้องมาแบกภาระในการเลี้ยงดูหลานสาว เจอร์ลีนไม่ได้รู้สึกเสียใจมากนักที่ต้องไปจากยายหรือจากโครงการ แม้เธอจะคิดถึงเพื่อนๆ และกิจกรรมที่เธอเข้าร่วมที่โครงการ แต่เธอก็ตั้งใจที่ไม่ต้องเดินอยู่บนเส้นทางที่อันตรายอีกต่อไป

2. การล่วงละเมิดทางเพศ ได้แก่ การที่ผู้ดูแลเด็กใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการตอบสนองความต้องการทางเพศ

เฟรนดา (นามสมมติ) วัย 9 ขวบ ถูกตาของตัวเองล่วงละเมิดทางเพศ เจ้าหน้าที่ประสานงานคริสตจักรคู่มือ กล่าวว่า ไม่น่าแปลกใจที่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ เพราะ “ปัจจัยแวดล้อมที่เอื้ออำนวยให้เกิดการล่วงละเมิดทางเพศนั้นมีครบ เฟรนดาถูกทิ้งให้อยู่กับตาเพียงลำพังทุกวันในกระท่อมหลังเล็ก ซึ่งมีห้องเพียงห้องเดียว พ่อของเธอทิ้งครอบครัวไปมีภรรยาใหม่และแม่ของเธอก็ไปทำงานที่ผับทุกวัน”

ไม่มีใครในโครงการเกลียดใจเลยว่าเธอจะถูกล่องละเมิดทางเพศเพราะเธอไม่เคยแสดงอาการบ่งชี้ใด ๆ ออกมาอย่างชัดเจน นอกจากนิสัยที่ขี้อายเป็นพิเศษ คริสตจักรคู่มือมิตรของคอมแพสชั่นเพิ่งทราบเรื่องนี้จากคำบอกเล่าของคนในชุมชน เพื่อนบ้านของเฟรنداได้ยืมดาของเธอขู่เธอว่า “ห้ามไปบอกเรื่องนี้กับใครเด็ดขาด ไม่งั้นฉันจะฆ่าแม่กับแม่ของแก”

ปัจจุบันดาของเฟรنداได้หลบหนีการจับกุม และทางคริสตจักรกำลังดำเนินการทางกฎหมาย โดยได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานคอมแพสชั่นประจำประเทศ ขณะที่เฟรنداต้องเข้ารับคำปรึกษาทางด้านจิตวิทยาสำหรับผู้ป่วยที่มีบาดแผลทางด้านจิตใจ

3. การทารุณจิตใจ ได้แก่ การที่ผู้ดูแลไม่ใส่ใจและไม่สร้างบรรยากาศที่เหมาะสมสำหรับเด็ก ซึ่งรวมไปถึงการมีพฤติกรรมที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพัฒนาการทางด้านอารมณ์และสภาพจิตของเด็ก เช่น การพูดจาดูถูก, เยาะเย้ย, ข่มขู่และทำให้สูญเสียความมั่นใจ, เลือกปฏิบัติ, ปฏิเสธ และพฤติกรรมเชิงลบอื่น ๆ ที่ไม่ได้ส่งผลกระทบทางด้านร่างกาย

คริสตินา (นามสมมติ) ฝันอยากจะเป็นนักร้อง แต่เธอกลัวว่าเสียงของเธอจะไม่ได้พอ เมื่อวันหนึ่งเจ้าหน้าที่ประสานงานพัฒนาเด็กของโครงการ พยายามหนุใจเธอ เธอกลับถามคืนว่า “พี่แน่ใจหรือคะว่าวันหนึ่งหนูจะประสบความสำเร็จ”

“แน่ใจสิจ๊ะ ถ้าหนูพยายามอย่างเต็มที่” วินนี่ย้ำ

“ไม่มีทางเป็นไปได้หรอกคะ เพราะหนูมันโง่” คริสตินากล่าว

วินนี่รู้สึกตกใจกับคำตอบ แต่ก็พยายามเรียบเรียงคำพูดและถามเธอต่อไปว่า “ใครบอกหนูอย่างนั้นหรือจ๊ะ”

“พ่อหนูเองคะ” เธอกล่าว “พ่อจะบอกหนูทุกวันว่าหนูมันโง่ เออ ไม่ใช่ทุกวันสิ แต่ทุกครั้งที่พ่อเห็นหน้าหนู พ่อจะชอบด่าหนูว่า ‘โง่โง่’ แล้วก็ตบหัวหนู ยิ่งเวลาพ่อเมา พ่อยิ่งด่าหนูเสียงดังและตีหนูแรงขึ้น”

“หนูไม่ใช่คนโง่หรอกนะ คริสตินา” วินนี่กล่าวเพื่อให้เธอมีกำลังใจขึ้น “พี่รู้จักหนูดี หนูเป็นเด็กเก่งแรงแถมใส สนุกสนาน และน่ารักมากจ๊ะ”

คริสตินายิ้มพร้อมกับกล่าวว่า “ขอบคุณคะ แต่หนูรู้ตัวดีคะว่าหนูโง่”

ดร.เวสต์ สเตฟฟอร์ด สามารถพูดได้ไม่รู้จักถึงความเลวร้ายของการทารุณจิตใจเด็ก

“จิตวิญญาณของเด็กเล็ก ๆ ก็เหมือนกับปูนที่ยังไม่แห้ง...คำพูดที่โหดร้ายเพียงคำเดียว หรือการกระทำที่โหดเหี้ยมเพียงครั้งเดียวสามารถทำลายชีวิตทั้งชีวิตได้!

ซาตานรู้เรื่องนี้ดี เวลาที่ผมแบ่งปันเรื่องนี้กับผู้คนในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ผมมักจะเห็นน้ำตาของพวกเขาสล้นออกมา พวกเขาสามารถจำได้อย่างแม่นยำว่าใครคือคนที่เกือบจะทำลายชีวิตของพวกเขาในวัยเด็ก”

“น่าเสียดายที่คุณมักจะบอกชื่อของคนที่ทำลายคุณได้ง่ายกว่าคนที่มียุทธิพลในทางบวกต่อชีวิตของคุณ มีใครจากที่ไหนก็ไม่รู้มาจ้องมองคุณแล้วบอกว่าคุณน่าเกลียด บางคนก็บอกว่าคุณโง่ ชุ่มช้าม ไร้ค่า หรือไม่ก็ต้อตึง คำพูดเหล่านั้นยังคงฝังอยู่ในจิตวิญญาณของคุณและคุณยังคงปล้ำสู้กับมัน”

ตัวอย่างของการทารุณจิตใจยังคงมีให้เห็นตลอดเวลา แต่ไม่มีการบันทึกเอาไว้เป็นหลักฐานและไม่ค่อยมีใครให้ความสนใจ ผู้กระทำผิดจะทำได้ทุกอย่างไปได้ เพราะไม่มีใครสามารถฟ้องร้องหรือจับคนเข้าคุกเพราะเรื่องนี้ได้ เด็กอาจเคยถูกทำร้ายและผลของมันอาจจะยังคงอยู่เป็นแรมปีโดยที่ไม่มีใครรู้ จิตวิญญาณดวงน้อยค่อย ๆ ถูกกัดกร่อนเหมือนกับไม้ที่ถูกปลวกกัดกิน

4. การละเลยหรือทอดทิ้ง ได้แก่ การที่พ่อแม่ไม่รับผิดชอบในการจัดหาสิ่งที่ดีเพื่อพัฒนาการที่ดีของลูก ไม่ว่าจะเป็นด้านสุขภาพ การศึกษา การพัฒนาทางด้านอารมณ์ โภชนาการ ที่อยู่อาศัย และสภาพความเป็นอยู่ที่ปลอดภัย (เราจะถือว่าครอบครัวหรือผู้ดูแลทอดทิ้งเด็กก็ต่อเมื่อพวกเขาละเลยต่อหน้าที่ทั้ง ๆ ที่มีความสามารถ)

เนอรัวินมาจากครอบครัวที่ยากจนและสถานการณ์ยิ่งแย่งลงเมื่อแม่ของเขาหนีไป มีสามีใหม่เพราะทนอยู่กับสามีที่ติดเหล้าไม่ได้ พ่อของเนอรัวินทำงานนานและเขามักจะเอาของขวัญที่ผู้อุปการะส่งมาให้เนอรัวินไปขายเพื่อเอาเงินไปใช้ส่วนตัว การที่เขาขโมยของของเนอรัวินไปขายและเอาเงินที่มีอยู่เพียงน้อยนิดไปส่ำเมเลเทเมาเช่นนี้ ถือว่ามีความผิดโทษฐานทอดทิ้งลูกของตนเอง

จะทราบได้อย่างไรว่าเป็นการทารุณกรรม

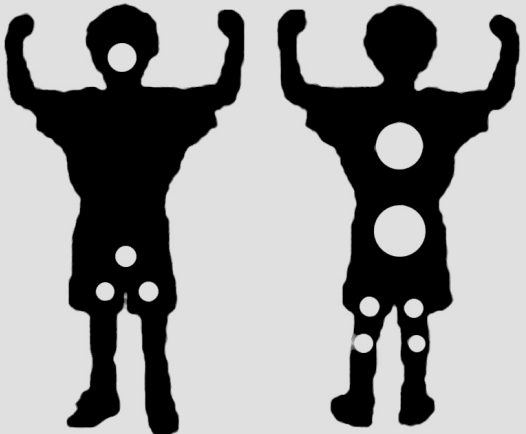
แอนนา รู้ปัญหาของมิเรียมเมื่อมิเรียมขอย้ายกลับบ้าน มิเรียมไม่ได้บอกเหตุผลว่าทำไม แต่แอนนาพอจะเดาได้ว่ามีบางสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น มิเรียมอยู่ที่บ้านของแอนนาจนค่า ขณะที่พาไปส่งที่บ้าน มิเรียมจับมือของแอนนาไว้นแน่น ถ้าแอนนาเป็นคนไม่ใส่ใจอะไร เธออาจคิดว่ามิเรียมก็เหมือนกับเด็กทั่ว ๆ ไปที่อยากจะอยู่เล่นต่อจนมืดค่ำ แต่แอนนา กลับไม่คิดเช่นนั้น เธอมองว่าพฤติกรรมของมิเรียมเป็นสัญญาณที่บ่งชี้ถึงปัญหาและความเจ็บปวดที่ซ่อนอยู่ข้างในลึก ๆ

เราทุกคนสามารถรู้ได้ว่าเด็กถูกกระทำทารุณหรือไม่โดยไม่จำเป็นต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาเด็ก เพียงแต่เราต้องมีความห่วงใยและเอาใจใส่เด็กอย่างแท้จริง และเมื่อคุณ ุทิศเวลาให้กับเด็ก ขอให้คุณหมั่นสังเกตลักษณะทางกายภาพและพฤติกรรมเหล่านี้ให้ดี

ลักษณะทางกายภาพและพฤติกรรมที่บ่งชี้ว่าเด็กถูกกระทำทารุณ⁶

ชนิดของการทารุณกรรม	ข้อสังเกตทางร่างกาย	ข้อสังเกตทางพฤติกรรม
การทำร้ายร่างกาย	รอยฟกช้ำ รอยเขียวช้ำ หรือ รอยแผลอื่น ๆ ที่ปรากฏให้เห็นบ่อย ๆ บนตัวเด็กซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้น	อธิบายอาการบาดเจ็บทางร่างกายไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือไม่สอดคล้องกับพัฒนาการตามวัยของเด็ก
	กระดูกหักที่เดียวหลายแห่ง โดยหาสาเหตุไม่ได้ โดยเฉพาะกระดูกซี่โครง กะโหลกร้าวอย่างรุนแรง หรือมีการบาดเจ็บที่ศีรษะอย่างรุนแรง	ชอบบ่นซ้ำ ๆ เกี่ยวกับความผิดปกติทางด้านร่างกายที่ไม่ทราบสาเหตุ เช่น ปวดหัว ปวดท้อง เป็นต้น

ชนิดของการทารุณกรรม	ข้อสังเกตทางร่างกาย	ข้อสังเกตทางพฤติกรรม
		พ่อแม่หรือผู้ดูแล รายงานว่าอาการบาดเจ็บที่รุนแรงเหล่านี้เกิดจากตัวเด็กเอง หรือเด็กเล่าให้ฟังเองว่าถูกพ่อแม่หรือผู้ดูแลทำร้าย
	รอยไหม้หรือรอยแผลที่มีลักษณะเหมือนกับรูปร่างของสิ่งที่เป็ต้นเหตุของบาดแผล เช่น รอยกัด รอยฝ่ามือ รอยบุหรี่จี้ หรือรอยไหม้ รอยเขียนด้วยเข็มขัด รอยแผลจากการโดนน้ำร้อน หรือของเหลวร้อน ๆ ลวก	พ่อแม่หรือผู้ดูแล ไม่รีบพาเด็ก ไม่รักษาอาการบาดเจ็บ
	มีอาการบาดเจ็บที่พิน โดยไม่ทราบสาเหตุบ่อย ๆ	
	มีอัตราการเจริญเติบโตที่ช้ากว่าปกติ เมื่อเทียบกับเด็กคนอื่นที่อยู่ในวัยกำลังเจริญเติบโต	
การล่วงละเมิดทางเพศ	เจ็บ คัน มีรอยฟกช้ำหรือมีเลือดออกบริเวณอวัยวะเพศ ชุดชั้นในมีรอยเปื้อน หรือรอยเลือด	วิตถาร มีความรู้ หรือพฤติกรรมทางเพศเกินวัยเด็ก เช่น ขอให้ผู้อื่นแสดงพฤติกรรมทางเพศ เอาปากเข้าไปในบริเวณอวัยวะเพศ หรือพยายามมีเพศสัมพันธ์

ชนิดของการทารุณกรรม	ข้อสังเกตทางร่างกาย	ข้อสังเกตทางพฤติกรรม
	เป็นกามโรค	เด็กรายงานว่า ถูกพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ล่วงละเมิดทางเพศ
	เดิน หรือ นั่งลำบาก	
	มีสารขับออกมาจากช่องคลอดหรือช่องขับปัสสาวะ	
เรามักจะพบร่องรอยตามร่างกายของเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศและทางร่างกาย ผู้ดูแลจะพยายามแก้ตัวโดยบอกว่า เป็นบาดแผลที่เกิดจากการเล่นซุกซนตามประสาเด็ก อย่างไรก็ตาม อาการบาดเจ็บที่เกิดจากการเล่นที่รุนแรงกับอาการบาดเจ็บที่เกิดจากการทารุณกรรมทางด้านร่างกายนั้นไม่เหมือนกัน และเราต้องเรียนรู้ถึงวิธีที่จะแยกแยะ อาการบาดเจ็บที่เกิดจาก อุบัติเหตุทั่วไปในระหว่างการเล่น อาการบาดเจ็บที่เกิดจาก การทารุณกรรมทางด้านร่างกาย ด้านหน้า ด้านหน้า ด้านหลัง		

ชนิดของการทารุณกรรม	ข้อสังเกตทางร่างกาย	ข้อสังเกตทางพฤติกรรม
การทำร้ายด้านอารมณ์ ความรู้สึก	มีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญาช้า โดยไม่สามารถอธิบายได้	มีความรู้สึกที่ตัวเองด้อยค่า หดหู่ เก็บตัว
	มีนิสัย เช่น ขอบโยกตัวหรือ ดูดนิ้วมากเกินไปกว่าปกติ เมื่อเทียบกับพัฒนาการ ตามวัยของเด็ก	มีพฤติกรรมแบบสุดขั้ว เช่น ก้าวร้าวเกินไป หรือนิ่งเกินไป เฉยเมย ไม่แสดงออกทางสีหน้า มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น ลดลง มีความหวาด ระวัง ซีกกลัว กลัวพ่อแม่
การถูกทอดทิ้ง	หิวอยู่ตลอดเวลา ขอบขอ หรือ กักตุนอาหาร เหนื่อย หรือ เปื้อนหนาย ไม่ค่อยดูแล ตัวเอง ปล่อยให้ผมเผ้ารุงรัง เนื้อตัวมอมแมม และเสื้อผ้า สกปรก ไม่เรียบร้อย	ไม่ได้รับการดูแลเป็นเวลานาน มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม กับวัยหรือพัฒนาการของเด็ก
	ขาดโภชนาการที่ดี ไม่เจริญ เติบโตทั้งที่ไม่ได้เจ็บป่วย ทางร่างกาย	
	ไม่รีบไปหาผู้เชี่ยวชาญ ให้ช่วยตรวจดูอาการ ทางร่างกายและทันตกรรม	
	พ่อแม่ หรือ ผู้ดูแล มีความ ผิดปกติด้านเนื่องมาจาก การเสพยา หรือ ความเจ็บป่วย ทางร่างกายและจิตใจ	

ชนิดของการทารุณกรรม	ข้อสังเกตทางร่างกาย	ข้อสังเกตทางพฤติกรรม
การทารุณกรรมทุกชนิด	มีการใช้สารเสพติด เด็กขาดการเข้าร่วมกิจกรรม โดยไม่มีคำอธิบาย	เด็กเชื่อฟังคำสั่งมากเกินไป หรือ น้อยเกินไป ไม่รู้จักวิธี เข้าหาผู้ใหญ่ มีพัฒนาการ ที่ถดถอย เช่น เด็กที่เคยได้รับการ ฝึกเรื่องการใช้น้ำ กลับควบคุมตัวเองไม่ได้ กินไม่ได้ นอนไม่หลับ หดหู่ ชอบทำร้ายตนเอง กลัวเกินเหตุ โดยปราศจากเหตุผล

ใครสามารถก่อการการุณกรรมได้บ้าง?

1. สังคมเป็นผู้ก่อการการุณกรรมต่อสังคมเอง เมื่อในคนสังคมยอมรับสภาพแวดล้อมทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจและวัฒนธรรมที่ส่งเสริมหรือยอมให้มีการใช้ความรุนแรงกับเด็ก เช่น
 - ก. การหาเสียงทางการเมืองที่มีการชูนโยบายเรื่อง "การกวาดล้างเด็กจรจัด"
 - ข. ศาสนาหรือวัฒนธรรมที่ถือว่าการทำโทษทางกายและการทำให้อับอายเป็นวิธีการเลี้ยงเด็กที่ยอมรับได้
 - ค. ธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นอันตราย เช่น การทำลายอวัยวะสืบพันธุ์ของเพศหญิง พิธีชำระล้าง เป็นต้น
 - ง. การใช้ความรุนแรงที่ปรากฏตามสื่อต่าง ๆ และ
 - จ. ทศนคติทางวัฒนธรรมที่ยอมรับแนวคิดที่ว่า เด็กเป็น "ทรัพย์สิน" ของพ่อแม่ แทนที่จะคิดว่าเด็กเป็นมนุษย์คนหนึ่งซึ่งมีสิทธิเท่าเทียมกับผู้ใหญ่
2. เด็กอาจเป็น**คนทำร้ายตัวเอง** ด้วยการกรีดหรือทำให้ตัวเองบาดเจ็บโดยเจตนา การคิดหรือพยายามที่จะฆ่าตัวตาย หรือการใช้สารเสพติด ซึ่งเด็กที่เป็นเช่นนี้ไม่ควรปล่อยให้อยู่เพียงลำพัง

3. การทารุณกรรมจากกลุ่มเพื่อน โดยการรังแก (ทางด้านร่างกาย และ/หรือ จิตใจ) การล่วงละเมิดทางกายและทางเพศ และการใช้ความรุนแรงของแก๊งวัยรุ่นต่าง ๆ
4. ผู้ใหญ่ ซึ่งอาจเป็นใครก็ได้ เช่น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน ตำรวจ ครู แก๊ง ฯลฯ

ผู้ที่กระทำการทารุณและใช้ความรุนแรงกับเด็กอาจเป็นผู้ใหญ่ที่ทำงานกับองค์กรซึ่งควรจะต้องปกป้องเด็ก เช่น เจ้าหน้าที่และอาสาสมัครของคริสตจักรคูมิตร ผู้นำคริสตจักร ครู พ่อบ้านแม่บ้าน ผู้อุปการะ แยกผู้มาเยือน หรือเจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น นำเศร้าที่คนที่ชอบล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก มักแสวงหาโอกาสที่จะเข้ามาทำงานกับเด็ก นักวิจัยบางคนชี้ให้เห็นว่า พวกที่ชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็กจะล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กโดยเฉลี่ย 130 คนก่อนที่จะถูกจับได้

คุณอาจจะนั่งอยู่ข้าง ๆ คนที่ชอบล่วงละเมิดทางเพศกับเด็กโดยที่คุณไม่รู้ตัว หรืออาจจะกำลังทำงานร่วมกับคนที่ชอบทุบตีเด็กโดยที่คุณดูไม่ออก ความเข้าใจผิดบางประการเกี่ยวกับลักษณะของคนที่ชอบล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก ได้แก่ ผู้กระทำผิดจะต้องดูน่าขยะแขยงหรือมีบุคลิกแปลก ๆ เป็น “ชายแก่ที่ดูสกปรก” ยิ่งเป็นคนแปลกหน้ายิ่งต้องระวังให้มากที่สุด และผู้หญิงไม่มีทางล่วงละเมิดทางเพศกับเด็ก แต่ในคดีที่เราพบส่วนใหญ่ ผู้กระทำผิดกลับกลายเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับคุณและผม

ผู้ใหญ่ที่มองเห็นความเปราะบางของเด็กสามารถกระทำการทารุณเด็กได้ เป็นเรื่องง่ายที่เด็กจะได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เหมาะสมและโหดร้าย ถูกทำร้าย และถูกคนในสังคมมองว่าไม่มีความสำคัญอะไร เด็กนั้นบอบบางและไม่มีกำลัง พวกเขาไม่สามารถปกป้องตัวเองได้แม้ว่าจะพยายามสักเพียงใดก็ตาม

รื้อฟื้นความหวัง

เมื่อพระเยซูทรงเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กอย่างนั้น”

มาระโก 10:14

คำมั่นสัญญาของคอมแพสชันที่จะปกป้องเด็ก

เพื่อสนับสนุนพระบัญชาของพระเยซูคริสต์ที่ให้เราเอาใจใส่และปกป้องเด็ก ๆ คอมแพสชันขอสัญญาว่าจะปกป้องคุ้มครองเด็กในพันธกิจของเราจากการทารุณกรรมและการแสวงหาผลประโยชน์ในทุกรูปแบบ โดยในการร่วมพันธกิจกับคริสตจักรคูมิตร เราจะ

- จัดหาสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเหมาะสำหรับการเรียนรู้และการเล่นของเด็ก
- ให้ผู้ใหญ่ที่ดูแลเด็กและอยู่ใกล้ชิดกับพวกเขาให้คำมั่นสัญญาว่าจะปฏิบัติต่อเด็กโดยคำนึงถึงเกียรติและศักดิ์ศรีของเด็กด้วยความซื่อสัตย์ตลอดเวลา
- ป้องกัน และ/หรือ ลดความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดการทารุณกรรม โดยการออกนโยบายยุทธศาสตร์ และกระบวนการในการปกป้องเด็ก

เราจะต้องไม่ให้สิ่งที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาและวัฒนธรรมทางสังคมมาเป็นใหญ่กว่าแนวทางในพระคัมภีร์เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมนุษย์ พระเจ้าทรงตรัสอย่างชัดเจนถึงศักดิ์ศรีและคุณค่าของชีวิตมนุษย์ ทั้งผู้ใหญ่และเด็กถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า (ปฐมกาล1:1; สดุดี 139) พระวอนของพระเจ้าต้องมีสิทธิอำนาจสูงสุดในการควบคุมให้มนุษย์ปฏิบัติต่อกันด้วยจิตใจที่เมตตา สงสาร รวมไปถึงการปฏิบัติต่อเด็กด้วย

คอมแพสชันจะจัดหาสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย และเหมาะสำหรับการเลี้ยงดูเด็กได้อย่างไร?

เราคงไม่สามารถป้องกันไม่ให้มีการใช้ความรุนแรงภายในครอบครัวและการทารุณกรรมเด็กได้เสมอไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นที่บ้านของเด็กเอง ด้วยเหตุนี้ คอมแพสชันจึงได้พัฒนาโครงการต่าง ๆ ขึ้นโดยมีเป้าหมายที่จะสร้างชุมชนที่เคารพในศักดิ์ศรีของเด็กที่พระเจ้าประทานให้ ซึ่งจะช่วยลดโอกาสที่เด็กจะถูกกระทำทารุณ และได้รับการปฏิบัติอย่างไม่สมควรไม่ว่าจะเป็นชุมชน ที่บ้าน คริสตจักร โรงเรียน ศูนย์พัฒนาเด็ก

โครงการพัฒนาต่าง ๆ ของคอมแพสชันจะทำชวนให้ผู้ใหญ่มีปฏิสัมพันธ์อย่างเหมาะสมกับเด็ก ซึ่งแนะแนวทางให้กับเด็ก อธิษฐานเผื่อเด็ก และอยู่กับเด็กในยามที่เขาต้องการ การที่ผู้ใหญ่ซึ่งมีความห่วงใยเข้ามามีส่วนร่วมในชีวิตของเด็กถือเป็นหัวใจสำคัญของโครงการพัฒนาเด็กของคอมแพสชัน เราจะหนุนใจและให้การสนับสนุนแก่พ่อแม่และผู้ดูแลเด็กเนื่องจากคนเหล่านี้เป็นผู้รับผิดชอบหลักในการเลี้ยงดูและพัฒนาเด็ก ปรัชญาที่ว่านี้จะทำให้ครอบครัวเข้มแข็ง การสนับสนุน คำอธิษฐาน และความช่วยเหลือจากผู้อุปการะไม่ได้มาแทนที่สิทธิและหน้าที่ความรับผิดชอบของพ่อแม่ หรือลดทอนความสำคัญของครอบครัวลง แต่ยิ่งทำให้การดูแลเด็กมีประสิทธิภาพมากขึ้น

การสนับสนุนแบบมีผู้อุปการะ 1 ต่อ 1

แบบจำลองภาพแสดงช่วงวัยและโปรแกรมการพัฒนาเด็กแบบองค์รวมของคอมแพสชัน

ในช่วงเริ่มแรกของชีวิตเด็ก ตั้งแต่อยู่ในครรภ์ จนถึงอายุ 1 ปี พ่อแม่ของเด็กแต่ละคนจะได้รับการปลูกฝังให้ตระหนักว่าเด็กเป็นของขวัญจากพระเจ้า ดังนั้น ทุกคนในครอบครัวจะต้องช่วยกัน เพื่อให้เด็กมีชีวิตรอด ผู้เป็นแม่จะได้รับการสอนเกี่ยวกับวิถีปฏิบัติต่าง ๆ ในการดูแลครรภ์ การคลอดบุตร และการเลี้ยงเด็กแรกเกิด ขณะที่ผู้เป็นพ่อจะได้รับการหนุนใจให้คอยช่วยเหลือผู้เป็นแม่ในกระบวนการที่งดงามของการให้กำเนิดชีวิต

โครงการพัฒนาเด็กและเยาวชน จะย้ำถึงหัวใจสำคัญของโครงการที่ว่า เด็กมีความสำคัญในสายพระเนตรของพระเจ้า ดังนั้น เราจะต้องรัก ห่วงใย และปกป้องเด็ก มาตรฐานอย่างหนึ่งของโครงการนี้คือ การเอาใจใส่เด็กเป็นรายบุคคล คอมแพสชั่น อินเตอร์เนชั่นแนล ให้ความช่วยเหลือแก่เด็กมากกว่า 1.5 ล้านคนทั่วโลก นั่นหมายความว่าเด็กแต่ละคนและทุกคนจะได้รับความสนใจเป็นรายบุคคล ช่วงเวลาเหล่านี้เป็นเวลาที่พิเศษซึ่งผู้ใหญ่ใช้กับพวกเขา เป็นเวลาที่เด็กจะได้รับการดูแลท่ามกลางบรรยากาศที่ทำให้พวกเขามีอิสระในการบอกเล่าเรื่องราวความเจ็บปวดความกังวล และการปฏิบัติที่อาจจะไม่เหมาะสมซึ่งพวกเขาได้รับ

นอกจากนี้ ผู้ดูแลเด็ก พ่อแม่ ผู้ปกครอง จะสั่งสอน อบรม และสร้างผู้นำเยาวชนให้เป็นสาวกที่ดีของพระเยซูคริสต์ พวกเขาจะได้รับการสอนให้รู้จักควบคุมอารมณ์และกล้าพูดในสิ่งที่ถูกต้อง พวกเขาจะได้รับโอกาสในการแสดงความเป็นผู้นำ ซึ่งจะช่วยเพิ่มอำนาจในการพูดเพื่อต่อต้านการทารุณกรรมเด็กให้กับพวกเขา

คอมแพสชั่นเชื่อว่าเด็กมีคุณค่าอย่างยิ่งเพราะเขาหรือเธอถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ คอมแพสชั่นจะไม่ยอมให้มีการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้น

การป้องกันในเชิงรุก และ การตอบสนองอย่างทันก่วงที

คอมแพสชันจะปกป้องเด็กจากการทารุณกรรม ภายในองค์กรได้อย่างไร?

นโยบายการปกป้องเด็ก

เราเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ของคอมแพสชันและคริสตจักรคู่มือมีตรทุกคน รวมทั้งผู้อุปการะและผู้บริจาคส่วนใหญ่จะมีส่วนร่วมและสนับสนุนค่านิยมขององค์กรในเรื่องการให้เกียรติและการดูแลเอาใจใส่เด็ก แต่น่าเศร้าใจที่เราต้องยอมรับว่า มีบางคนอาจอาศัยการอุปการะเด็กเป็นช่องทางในการเข้าหาเด็กด้วยเจตนาที่ไม่บริสุทธิ์ เพื่อรับมือกับปัญหาข้างต้น เราจึงจัดทำนโยบายต่อไปนี้ขึ้นเพื่อเป็นแนวทางสำหรับเจ้าหน้าที่ของคอมแพสชัน เจ้าหน้าที่ของคริสตจักรคู่มือ รวมถึงผู้อุปการะและแขกผู้มาเยือน ในการปฏิบัติต่อเด็กที่ได้รับการอุปการะ

- นโยบายการปกป้องเด็ก –แนวทางในการปฏิบัติระหว่างเจ้าหน้าที่ของคอมแพสชันกับเด็กที่ได้รับการอุปการะ
- นโยบายการปกป้องเด็ก –แนวทางในการปฏิบัติระหว่างเจ้าหน้าที่โครงการกับเด็กที่ได้รับการอุปการะ
- แนวทางในการปฏิบัติระหว่างแขกผู้มาเยือนกับเด็ก
- การกล่าวหาเจ้าหน้าที่ในข้อหาทารุณกรรมเด็ก
- การเดินทางออกนอกประเทศของเด็กและเยาวชน
- การเดินทางออกนอกประเทศของเด็กที่ได้รับการอุปการะเพื่อไปเยี่ยมผู้อุปการะ

องค์ประกอบของการดำเนิน นโยบายในการปกป้องเด็ก

- **การอบรมและการให้ความรู้** เจ้าหน้าที่ ค่อมแพสชั่น เจ้าหน้าที่และอาสาสมัครของคริสตจักรคูมิตร เด็กที่ได้รับการอุปการะและพ่อแม่เด็กทุกคนจะต้องผ่านการอบรมเกี่ยวกับหลักการและแนวทางในการปกป้องเด็ก (ดูรายละเอียดเพิ่มเติม ในหน้า 40)

- **การคัดเลือก และว่าจ้าง** เจ้าหน้าที่ค่อมแพสชั่น และผู้ที่สมัครเข้ามาทำงานกับโครงการของคริสตจักรคูมิตร ทุกคนจะต้องผ่านการรับรองและขบวนการตรวจสอบที่เหมาะสมจากบุคคลอ้างอิงที่เชื่อถือได้ในเรื่องบุคลิกนิสัย ก่อนที่จะมีการจ้างงานเกิดขึ้น (ดูรายละเอียดเพิ่มเติม ในหน้า 41)

- **แผนปฏิบัติการ** สำนักงานค่อมแพสชั่นประจำประเทศและคริสตจักรคูมิตรทุกแห่งจะต้องจัดทำแผนปฏิบัติการของตนเองขึ้นเพื่อรับมือกรณีเกิดเหตุ

- **แนวทางในการเยี่ยมเด็ก** ผู้ที่ประสงค์จะเยี่ยมเด็กและโครงการจะได้รับแจ้งเกี่ยวกับมาตรการในการปกป้องเด็กก่อนการเยี่ยม โดยแนวทางการเยี่ยมทั้งหมดจะปรากฏอยู่ในแผ่นพับและในเว็บไซต์ของค่อมแพสชั่น (compassion.com และ compassionth.com)

- **การสื่อสาร** ค่อมแพสชั่นสัญญาว่าจะปกป้องเด็กด้วยเหตุนี้ เราจึงพยายามอย่างเต็มที่ที่จะปกป้องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของเด็กและความเป็นส่วนตัวของครอบครัวเวลาที่มีการรายงานข้อมูลเกี่ยวกับเด็กออกสู่สาธารณะ

- การกล่าวหาเจ้าหน้าที่ในข้อหาทารุณกรรมเด็ก ในกรณีที่มีการร้องเรียนเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก คอมแพสชันจะดำเนินการสอบสวนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเป็นการลับในทันที และทุกข้อกล่าวหาจะได้รับการสอบสวนอย่างละเอียดเพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลที่ได้นั้นถูกต้อง คริสตจักรคัมมิตรก็ควรจะทำแผนปฏิบัติการเพื่อรับมือในกรณีที่เจ้าหน้าที่หรืออาสาสมัครในโครงการถูกกล่าวหาด้วยเช่นกัน

จรรยาบรรณ

เจ้าหน้าที่คอมแพสชันและคริสตจักรคัมมิตรควรจะลงนามและยึดถือตามจรรยาบรรณและพฤติกรรมที่มีการให้คำนิยามไว้ว่าเป็นพฤติกรรมและปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสมต่อเด็กที่ได้รับการอุปการะต่อไปนี้เป็นจรรยาบรรณที่เจ้าหน้าที่คอมแพสชัน เจ้าหน้าที่และอาสาสมัครของโครงการผู้นำคริสตจักร ผู้อุปการะและผู้บริจาค รวมทั้งแขกที่มาเยี่ยมโครงการ ฟังระวังและปฏิบัติตาม:

- ข้าพเจ้าจะปฏิบัติต่อเด็กทุกคนโดยคำนึงถึงเกียรติและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และจะแสดงความรักและความห่วงใยในแบบคริสเตียนต่อพวกเขาโดยไม่คำนึงถึงเรื่องเชื้อชาติ เพศ อายุ ศาสนาหรือความพิการ ภูมิหลังทางสังคม และวัฒนธรรม
- ข้าพเจ้าจะไม่ทำสิ่งใดที่ทำให้เด็กต้องอับอายไม่ว่าจะโดยการล่วงเกินทางวาจา ทางอารมณ์ความรู้สึก ทางเพศ หรือทางกาย
- ข้าพเจ้าจะสนับสนุนให้มีการลงวินัยเด็กบนพื้นฐานของพระวจนะว่าด้วยเรื่องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และคุณค่าของเด็ก รวมทั้งสอนให้เด็กรู้จักรับผิดชอบ และไม่คาดหวังจากเด็กมากเกินไป
- ข้าพเจ้าจะไม่ใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก ไม่ทุบตีเด็ก หรือมีความสัมพันธ์ทางเพศหรือทางกายกับเด็ก
- ข้าพเจ้าจะหลีกเลี่ยงการอยู่หรือการเดินทางไปกับเด็กเพียงลำพัง ข้าพเจ้าจะร่วมทำกิจกรรมกับเด็กในที่โล่งแจ้งหรือที่ซึ่งผู้อื่นสามารถมองเห็นได้
- ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวนเด็กหรือเยาวชนที่ได้รับการอุปการะไปเที่ยวกับข้าพเจ้า
- ข้าพเจ้าทราบดีถึงโทษของการทำผิดจรรยาบรรณข้างต้น

- ข้าพเจ้าทราบดีว่าจะมีการพิจารณาข้อกล่าวหาและการสอบสวนเกิดขึ้นตามที่คอมแพสชั่นเห็นสมควร และตระหนักว่าหากข้าพเจ้าทำผิดจรรยาบรรณข้างต้น ข้าพเจ้าอาจถูกลงโทษตามกฎหมายขององค์กรและถูกดำเนินการภายใต้กฎหมายของประเทศ

สิ่งที่คุณสามารถทำได้: ขั้นตอนสำคัญในการตอบสนองเมื่อเด็กถูกกระทำการรุนแรง

หลังจากที่แอนนาพามีริยมไปส่งที่บ้านคืนนั้น เธอก็ไม่ได้พบกับมิเรียมอีกเป็นเวลาสองวัน ด้วยความเป็นห่วง เธอจึงไปเยี่ยมมิเรียมที่บ้านและต้องประหลาดใจเมื่อเห็นรอยเขียวช้ำตามตัวของมิเรียม มิเรียมเล่าให้เธอฟังทั้งน้ำตาว่า แม่ของเธอหนีไปอยู่กับผู้ชายคนใหม่ และพ่อของเธอได้ระบายความโกรธลงที่เธอ มิเรียมขอร้องให้แอนนาพาเธอและน้อง ๆ ไปจากที่นี่

แอนนาไม่แน่ใจว่าเธอควรจะทำอย่างไร ดังนั้น เธอจึงติดต่อไปยังสำนักงานคอมแพสชั่นประจำประเทศ ทันทีที่ทราบเรื่อง เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่นรีบเดินทางมาที่โครงการเพื่อประเมินสถานการณ์ จากนั้นจึงดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้:

1. ย้ายมิเรียมไปยังบ้านพักชั่วคราวเพื่อเธอจะได้ไม่ตกเป็นเหยื่อของการล่วงละเมิดซ้ำอีก และจะได้รับการเยียวยา รักษาจากอาการบาดเจ็บที่เกิดจากการถูกทำร้าย
2. ส่งเรื่องต่อไปยังหน่วยงานด้านสังคมสงเคราะห์ของคริสเตียนซึ่งมีความชำนาญในการประเมินและการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณ และยังสามารถให้คำแนะนำทางด้านกฎหมายและจิตวิทยา
3. แจ้งความต่อตำรวจเพื่อดำเนินคดีกับพ่อของมิเรียม
4. ติดต่อญาติพี่น้องของมิเรียมที่อยู่ใกล้ ๆ เพื่อขอให้ช่วยดูแลน้องทั้งสี่คนของมิเรียม ซึ่งมีความเสี่ยงต่อการถูกกระทำทารุณน้อยกว่า
5. อธิษฐานเผื่อและคอยปลอบโยนมิเรียม

การที่แอนนาติดต่อไปยังสำนักงานคอมแพสชั่นประจำประเทศนั้นเป็นการกระทำที่ถูกต้อง เธอไม่ได้พยายามทำตัวเป็นวีรสตรี แต่กลับยอมรับว่าตนเองยังอ่อนประสบการณ์ สำนักงานคอมแพสชั่นก็ทำหน้าที่ได้อย่างดีเยี่ยมด้วยการประสานงานต่อไปยังหน่วยงานคริสเตียนที่มีความชำนาญในการประเมินและให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณ

คำสิ่งที่บอกให้เรา “อ้าปาก...แทนคนใบ้” (สุภาษิต 31:8) ด้วยการเป็นปากเป็นเสียงให้กับเด็กตัวเล็ก ๆ ที่อ่อนแอที่ไม่ได้จำกัดเฉพาะเด็กที่ได้รับความช่วยเหลือจากคอมแพสชั่นเพียงกลุ่มเดียวต่อไปนี้เป็นขั้นตอนสำคัญในการตอบสนองเมื่อมีการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นทั้งในและนอกขอบเขตความรับผิดชอบของคอมแพสชั่น

เหตุการณ์ต่อไปนี้อาจเกิดขึ้นกับคุณในฐานะที่คุณทำงานกับเด็ก:

1. บางคนอาจมาบอกกับคุณว่ามีการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้น และคนนั้นอาจเป็นตัวเด็กเอง
2. คุณอาจบังเอิญไปเห็นเหตุการณ์การทารุณกรรมเด็ก

จากทั้งสองเหตุการณ์ คุณจะอย่างไร? จงฟังเมื่อเด็กเล่าให้คุณฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้นและทำบางสิ่ง

ตั้งใจฟัง

บางครั้งเด็กหรือเยาวชนอาจจะอยากเล่าสิ่งที่เกิดกับเขาให้ฟังหลังจากได้ร่วมกิจกรรมกับคุณ หรือเขาอาจจะรู้สึกปลอดภัยเวลาที่อยู่กับคุณเพราะคุณเป็นเจ้าหน้าที่ หรือไม่คุณก็รู้จักกับเด็กและครอบครัวดีจนยากที่จะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน หากเด็กหรือเยาวชนมาหาคุณเพื่อเล่าถึงเหตุการณ์ที่เธอถูกกระทำ ขอให้คุณปฏิบัติตามข้อแนะนำในการฟังต่อไปนี้⁸:

1. เรื่องทั่ว ๆ ไป
 - อยู่ในอาการสงบ
 - อย่าตื่นตระหนก
 - อย่าพยายามมองหาความช่วยเหลือขณะที่เด็กกำลังพูดกับคุณ
 - สัตย์ซื่อ
 - มองหน้าเด็กเวลาพูด
 - อย่าทำท่าทางตกใจ
 - บอกเด็กให้รู้ว่าคุณจำเป็นต้องบอกเรื่องนี้กับบางคน
 - ยืนยันกับเด็กว่าเขาหรือเธอจะไม่ถูกตำหนิจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
 - อย่าถามคำถามซ้ำ
 - อย่าพยายามถามคำถามซ้ำ ๆ กับเด็ก
 - อย่าพยายามค้นหาข้อมูลจากเด็ก

- รอให้เด็กพูดเองจนจบ อย่าด่วนสรุปหรือสันนิษฐานเอาเอง
- โปรดทราบว่าเด็กอาจจะถูกข่มขู่มา
- ดำเนินการอย่างเหมาะสมเพื่อให้แน่ใจว่าเด็กปลอดภัยและมีสภาพจิตใจที่ดี ซึ่งอาจรวมไปถึงการพาเด็กไปให้แพทย์ดูอาการหรือรับคำปรึกษาจากนักจิตวิทยา
- จงแน่ใจว่าคุณแยกออกระหว่างสิ่งที่เด็กพูดกับคำวินิจฉัยของคุณเอง ความถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในขั้นตอนนี้
- อย่าปล่อยให้ความสงสัยของคุณเป็นตัวขัดขวางไม่ให้คุณรายงานข้อกล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบเรื่องการปกป้องเด็กหรือนักสังคมสงเคราะห์
- บอกให้เด็กรู้ว่า คุณจะทำสิ่งใดต่อไป และคุณจะบอกให้เขารู้ว่ามีสิ่งใดเกิดขึ้นบ้าง

2. สิ่งไม่ควรพูด:

- ทวนคำพูดสุดท้ายในรูปของประโยคคำถาม
- “ฉันเชื่อหนูจะ”
- “ฉันจะหาทางช่วยหนูนะ”
- “ฉันจะช่วยหนู”
- “ฉันดีใจนะที่หนูมาบอกเรื่องนี้กับฉัน”
- “จะไม่มีใครตำหนิหนูได้”

3. สิ่งที่ไม่ควรพูด:

- “หนูน่าจะบอกคนอื่นตั้งแต่ก่อนหน้านี้”
- “ไม่อยากจะเชื่อเลย ฟังแล้วช็อค”
- “โห...ฟังแค่นี้ก็รู้แล้ว”
- “ไม่จริง (ชื่อผู้ที่ถูกกล่าวหา) ไม่ทำอย่างนั้นแน่ๆ เขาเป็นเพื่อนของฉันเอง”
“ฉันจะไม่บอกเรื่องนี้กับใคร”
- “ทำไม? อย่างไร? เมื่อไหร่? ที่ไหน? กับใคร?”

4. หลังจากที่ได้กล่าวรายละเอียดทั้งหมด

- ให้ยืนยันกับเด็กว่าการที่เขาบอกเรื่องนี้กับคุณเป็นสิ่งที่คุณต้อง
- บอกให้เด็กรู้ว่า คุณจะทำสิ่งใดต่อไป
- ให้ขอความช่วยเหลือในเบื้องต้นจากผู้ประสานงานด้านการปกป้องเด็กหรือนักสังคมสงเคราะห์ทันที

- บันทึกสิ่งที่เด็กบอกกับคุณให้ถูกต้อง พร้อมทั้งลงชื่อและวันที่ที่ทำการบันทึก ให้เก็บรักษานบันทึกดังกล่าวในที่ ๆ ปลอดภัยโดยไม่มีกำหนดเวลา ข้อมูลเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักสังคมสงเคราะห์หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการตัดสินใจว่าอะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเด็ก และสามารถใช้เป็นหลักฐานได้หากจำเป็น
- ให้ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นหากคุณรู้สึกว่ามีไหว

จงคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดที่เด็กจะได้รับเสมอ จำไว้ว่าหากมีความสงสัยเกิดขึ้น คุณจะต้องตัดสินใจโดยให้เด็กได้รับประโยชน์สูงสุด และขอให้ตรวจสอบทันทีว่าเด็กอยู่ในสภาพที่ปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

นอกจากนี้ ขอให้คุณฝึกที่จะ “ฟัง” เด็ก ซึ่งอาจจะไม่สามารถพูดกับคุณโดยตรง แต่อาจจะพูดกับคุณด้วยวิธีอื่น บาดแผลหรือความเจ็บปวดซึ่งเด็กที่ถูกกระทำทารุณได้รับอาจปรากฏออกมาทางกายหรือในรูปของพฤติกรรมบางอย่าง ขอให้คุณมีใจที่จดจ่อและห่วงใยเด็กอย่างแท้จริง แล้วคุณจะ “ได้ยิน” สิ่งที่พวกเขา “กำลังพูด”

จงฟังเด็กผ่านพฤติกรรมที่ผิดปกติแล้วคุณจะทราบว่าพวกเขาถูกกระทำทารุณหรือไม่

มาเรีย (นามสมมติ) มีอาการอายุผิดปกติและชอบหลบหน้าผู้คน ลุซ (นามสมมติ) ผู้จัดการโครงการพยายามหลายครั้งที่จะทำให้เธอออกมาจากเกราะกำบังที่เธอสร้างขึ้นแต่ก็ไม่สำเร็จ ไม่ทราบด้วยเหตุใดลูซรู้สึกได้ว่ามีบางสิ่งผิดปกติ แต่เธอบอกไม่ได้ว่ามันคืออะไรและแล้ววันหนึ่งมาเรียก็มารายงานกับครูที่เธอไว้วางใจถึงความทุกข์ที่เธอต้องทนจากการถูกพ่อของตัวเองล่วงละเมิดทางเพศ! ครูผู้นั้นไม่รอช้ารีบรายงานเรื่องนี้ให้ลูซทราบ ลุซจึง “สุม” ไปเยี่ยมมาเรียที่บ้านโดยไม่ให้รู้ตัวและมาเรียก็ไม่ทราบด้วยว่าลูซรู้เรื่องของเธอแล้ว ในระหว่างการเยี่ยม ลุซสังเกตเห็นว่าปฏิกริยาระหว่างมาเรียกับพ่อก็เหมือนกับพ่อลูกทั่ว ๆ ไป ถ้าไม่ใช่มีอาชีพอจจริง ๆ คงไม่อาจทราบได้ว่ามีสิ่งชั่วร้ายเกิดขึ้นในบ้านเล็ก ๆ หลังนี้

หากมองให้ลึกลงไป มาเรียได้ส่งสัญญาณทางพฤติกรรมเพื่อบอกให้รู้ว่าเธอกำลังมีความทุกข์ ด้วยการปลีกตัวออกจากผู้คนและการเปิดเผยเรื่องที่เธอถูกพ่อของตัวเองล่วงละเมิดทางเพศกับครู หากคุณไม่แน่ใจ ขอให้คุณตัดสินใจโดยคำนึงถึงประโยชน์ของเด็กเป็นหลัก และอย่ารีบเร่งเวลาที่ได้รับการรายงานเกี่ยวกับการทารุณกรรม

หากคุณต้องการช่วยให้เด็กได้รับการพัฒนาแบบองค์รวม คุณจะต้องรับผิดชอบในการปกป้องเด็กจากการทารุณกรรม ด้วยเหตุนี้คุณจึงจำเป็นต้องรู้วิธีสังเกตลักษณะของเด็กที่ถูกกระทำทารุณวิธีตอบสนอง และหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่อาจนำไปสู่การทารุณกรรม

การตอบสนองอย่างเหมาะสมและทันก่วงที

หากมีการกล่าวหาหรือเกิดความสงสัยว่าเด็กอาจถูกกระทำทารุณ เราจำเป็นต้องดำเนินการบางอย่าง

จากเรื่องของมาเรีย ลุซไม่ลังเลที่จะไปเยี่ยมเด็กที่บ้านแม่ในเวลานั้นเธอยังไม่แน่ใจว่าจะได้เบาะแสอะไรบ้าง วันต่อมาลุซได้ไปพบกับครูเพื่อขอรายละเอียดเพิ่มเติม จากนั้นเธอได้แจ้งให้ศิษยาภิบาลทราบและเขาได้อธิษฐานเผื่อมาเรียอย่างร่อนรน หลังจากนั้นไม่นานมาเรียจึงยอมเล่าเรื่องของเธอให้ลุซฟัง เรื่องกลายเป็นว่าพ่อของมาเรียกับเพื่อนบ้านอีกสองคนหลอกให้มาเรียมา “เล่น” ด้วยและพยายามที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเธอ จากการพิสูจน์พบว่ามียอถลอกในอวัยวะเพศของมาเรีย

แม่ของมาเรียไม่ได้ให้ความร่วมมือในคดีนี้เพราะเธอต้องการปกป้องชื่อเสียงของสามี และมาเรียก็ไม่ใช้ลูกของสามีคนนี้อย่างไรก็ตาม ลุซไม่ยอมปล่อยให้เรื่องจบลงง่าย ๆ เธอได้ประสานไปยังเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์และรวบรวมหลักฐานทั้งหมดเพื่อดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด ส่วนมาเรียได้ย้ายไปอยู่ที่บ้านพักของคริสเตียนแห่งหนึ่งและเริ่มใช้ชีวิตอย่างคนปกติ

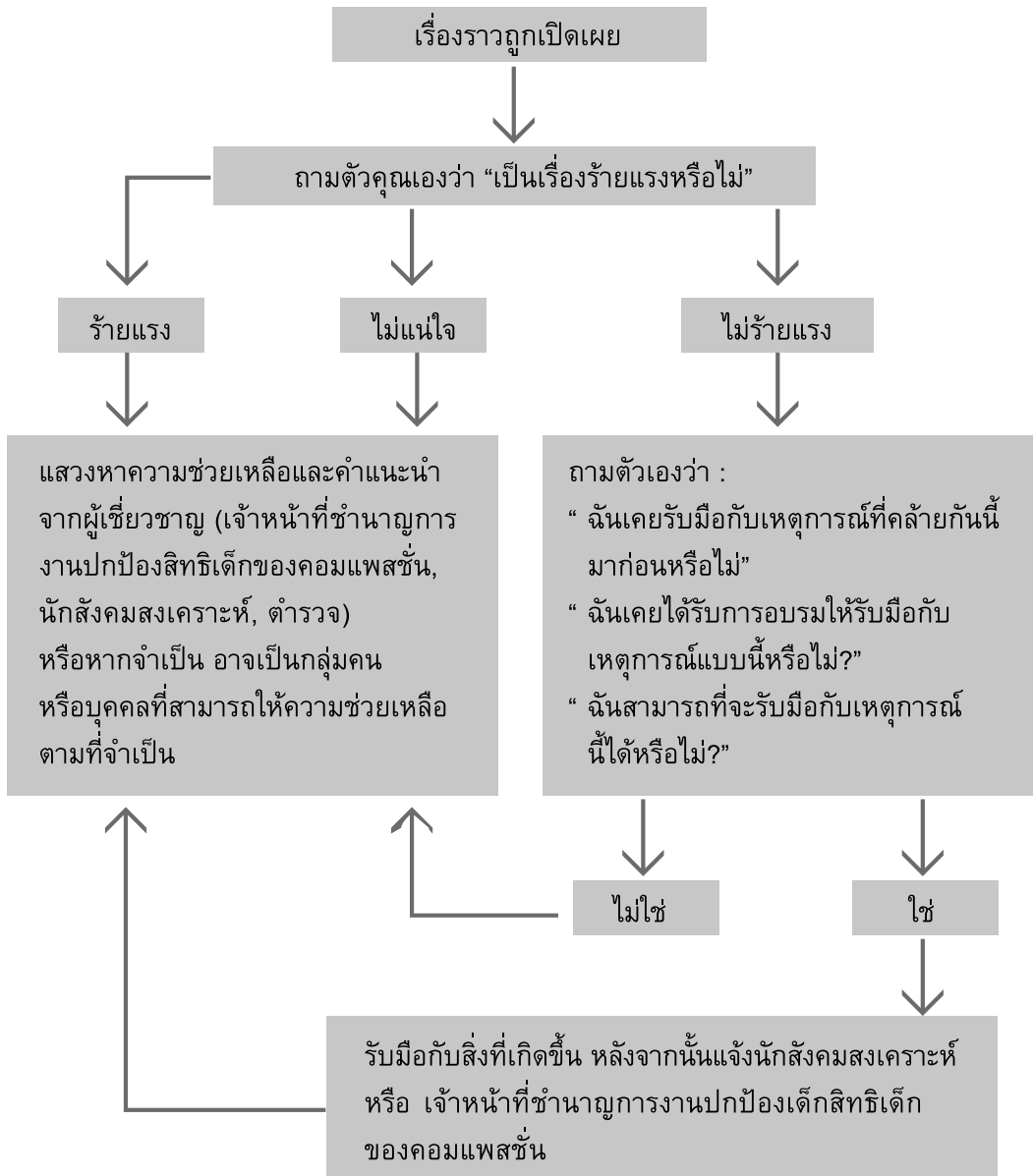
มาเรียเพิ่งฉลองวันเกิดครบรอบ 11 ปี ที่บ้านหลังใหม่ไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ เธอเริ่มมีมนุษยสัมพันธ์มากขึ้นแม้ว่าบางครั้งเธอยังชอบปลีกตัวก็ตาม

ไม่ใช่เรื่องง่ายที่คอมแพชชั่นจะป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำทารุณในครอบครัว แต่สิ่งสำคัญคือคุณต้อง (1) รู้จักสังเกตอาการของเด็กที่ถูกกระทำทารุณ (2) แสดงความรักความห่วงใยอย่างแท้จริงกับเด็กแต่ละคนเพื่อที่เด็กจะกล้าเล่าเรื่องของเธอให้คุณฟัง (3) ตอบสนองอย่างรวดเร็ว

เช่นเดียวกับลุซ คุณต้องรู้จักขอความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ เช่น เจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ ผู้ให้คำปรึกษาของคริสเตียน หรือเจ้าหน้าที่ชำนาญการงานปกป้องสิทธิเด็กของสำนักงานคอมแพชชั่นประจำประเทศ แม้คุณจะคิดว่าคุณสามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ด้วยตัวเอง แต่คุณจะแก้ปัญหาได้ดีที่สุดหากได้รับความช่วยเหลือจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องซึ่งมีความเชี่ยวชาญเฉพาะทางและสามารถให้ความช่วยเหลือได้ตรงกับความต้องการของเด็ก

คุณจะตอบสนองต่อข้อกล่าวหาได้ดีหากคุณรู้จักวางแผนว่าจะต้องติดต่อกับใครอย่างไร
ต่อไปนี้เป็นแผนผังที่คุณสามารถใช้เป็นแนวทางในการตอบสนอง⁹:

แผนผังการตอบสนอง:

การตอบสนองต่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ละกลุ่ม:

หากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับเด็กนอกโครงการ เช่น ในชุมชนหรือในคริสตจักร ให้ปรึกษาสำนักงานสังคมสงเคราะห์ประจำจังหวัด ผู้นำคริสตจักร หรือตำรวจท้องถิ่น (นอกจากนี้ คุณอาจขอคำแนะนำจากสำนักงานคอมแพสชั่นประจำประเทศ)

หากเด็กที่ถูกกระทำทารุณเป็นเด็กในโครงการ และผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้เป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคอมแพสชั่นหรือโครงการ (เช่น พ่อ เพื่อนบ้าน ครู เป็นต้น) ให้แจ้งสำนักงานคอมแพสชั่นประจำประเทศภายใน 48 ชั่วโมง โดยใช้แบบฟอร์มการแจ้งเหตุ (Incident Report) และส่งมายังเจ้าหน้าที่ประสานงานคริสตจักรคู่มือที่รับผิดชอบโครงการนั้น ๆ โดยตรง และ/หรือเจ้าหน้าที่ชำนาญการงานปกป้องสิทธิเด็กของคอมแพสชั่น จากนั้นผู้นำคริสตจักรร่วมกับคอมแพสชั่น ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ชำนาญการงานปกป้องสิทธิเด็กเป็นตัวแทน จะประสานไปยังผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ซึ่งรวมไปถึงผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายและการให้คำปรึกษา เพื่อร่วมกันวางแผนในการช่วยเด็กที่ตกเป็นเหยื่อ ซึ่งอาจจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือทางด้านจิตวิทยา อารมณ์ การเงิน ร่างกาย และกฎหมาย

หากเด็กที่ถูกกระทำทารุณเป็นเด็กในโครงการ และผู้ถูกกล่าวหาเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคอมแพสชั่นหรือโครงการ (เช่น เจ้าหน้าที่โครงการ เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น ผู้อุปการะ เป็นต้น) ให้ดำเนินการทันทีตามขั้นตอนต่อไปนี้:

1. กรอกรูปแบบฟอร์มการแจ้งเหตุ (Incident Report) พร้อมทั้งลงนามและเก็บเข้าแฟ้มไว้เป็นหลักฐานชิ้นแรก
2. ส่งรายงานให้กับเจ้าหน้าที่ประสานงานคริสตจักรคู่มือ และ/หรือ เจ้าหน้าที่ชำนาญการงานปกป้องสิทธิเด็กของคอมแพสชั่น ภายใน 12 ชั่วโมง
3. ผู้อำนวยการสำนักงานประจำประเทศหรือผู้อำนวยการคอมแพสชั่นประจำภูมิภาค และหนึ่งในทีมบริหารจะต้องเดินทางไปยังที่เกิดเหตุเพื่อสืบหาความจริง
4. ทีมสืบสวนจะทำการสอบสวนและแยกผู้ต้องหาออกจากเด็กทันที (การทำเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าผู้ต้องหามีความผิด)
5. หากพบว่ามีความผิดจริง ให้ผู้กระทำผิดสำนึก กลับใจและได้รับการเยียวยา ไม่ว่ากรณีใด ๆ ผู้ที่กระทำความผิดในข้อหาทารุณกรรมเด็กจะไม่ได้รับอนุญาตให้กลับมาปฏิบัติหน้าที่ที่ต้องทำงานกับเด็กหรือใกล้ชิดกับเด็กอีก

6. หากมีการกระทำผิดทางอาญา ให้แผนบุคคลประสานไปยังตำรวจท้องถิ่นเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหา
 7. กรณีที่คดีได้รับการยืนยัน ให้ประสานงานกับสำนักงานคอมแพสชั่นประจำประเทศ เพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลที่เกี่ยวข้องออกไปยังบุคคลภายนอกเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และชัดเจน
- (ดูรายละเอียดเพิ่มเติม หน้า 45-48)

โดยการสนับสนุนจากคอมแพสชั่น ผู้นำคริสตจักรควรมีแผนช่วยเหลือเหยื่อของการทารุณกรรม ไม่ว่าจะเป็นในรูปแบบของการให้คำปรึกษา ความช่วยเหลือทางด้านกฎหมาย หรือความช่วยเหลือทางด้านจิตวิทยา อารมณ์ การเงินและร่างกาย

ต่อไปนี้เป็นแนวทางเพิ่มเติมในการตอบสนองต่อข้อกล่าวหาเกี่ยวกับการกระทำทารุณเด็ก¹⁰:

- หากคุณกังวลว่าอาจจะมีอันตรายเกิดขึ้นกับเด็กในเร็ว ๆ นี้ โปรดอย่ารีรอ เพราะการไม่ทำอะไรเลยอาจส่งผลให้เด็กตกอยู่ในอันตราย ตัวอย่างเช่น เด็กบอกคุณว่าเขาไม่อยากจะกลับบ้านเพราะถ้ากลับไป เขาจะต้องถูกตีแน่ ๆ หรือบางทีชีวิตของเขาอาจจะตกอยู่ในอันตราย
- หากคุณได้รับข้อมูลว่าเด็กได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เหมาะสม คุณมีหน้าที่ที่จะต้องบอกคนอื่น หากคุณสังเกตเห็นว่าคุณยอมรับพฤติกรรมนั้นและสนับสนุนให้ผู้กระทำผิดปฏิบัติเช่นนั้นต่อไป
- ในหลายประเทศ ตำรวจและเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์จะเป็นผู้ดำเนินการสอบสวนในคดีทารุณกรรมเด็ก แต่หากคุณติดต่อบุคคลเหล่านี้ไม่ได้ คุณอาจขอความช่วยเหลือมาที่สำนักงานคอมแพสชั่นประจำประเทศ
- การแจ้งเหตุด้วยความมุงร้ายหรือไม่หวังดีจะส่งผลให้กระบวนการปกป้องเด็กทั้งหมดขาดความน่าเชื่อถือและอาจเป็นอันตรายต่อเด็ก
- ควรจะมีการจดบันทึกตลอดกระบวนการที่นำมาสู่การตัดสินใจ โดยข้อเท็จจริง ข้อกล่าวหา และการตอบสนองทั้งหมดที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรจะต้องเก็บเข้าแฟ้ม
- เมื่อคดีถูกยกฟ้องทันที ให้แจ้งเหตุผลในการยกฟ้องต่อผู้ที่แจ้งเหตุ

หากเด็กมาหาคุณและเล่าให้คุณฟังว่าเขาถูกระงับหรือทำทารุณ ขอให้คุณจำไว้ว่าเขาได้ฝากชีวิตเขาไว้ในมือคุณ คอมแพสชั่นพร้อมที่จะยื่นเคียงข้างคุณขณะที่คุณทำหน้าที่รื้อฟื้นความหวังให้กับเด็ก คอมแพสชั่นพร้อมที่จะสนับสนุนใครก็ตามที่พยายามด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์ที่จะปกป้องเด็กจากสถานการณ์หรือความสัมพันธ์ที่ดูเหมือนจะเป็นอันตรายต่อเด็ก

นโยบายและ แนวทางในการปกป้องเด็ก

การอบรมและการให้ความรู้

ผู้ที่ดูแลรับผิดชอบเด็กและปกป้องเด็กจากการถูกทารุณกรรมหรือถูกล่วงละเมิดทางเพศได้นั้น จะต้องมีความเข้าใจในความหมายของการทารุณกรรม การล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก วิธีการตอบสนอง และหลักเลียงสถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดการทารุณกรรมหรือการล่วงละเมิดทางเพศ นอกจากนี้ ผู้ที่ทำงานด้านการพัฒนาเด็กยังต้องรู้ด้วยว่า พวกเขาควรตอบสนองอย่างไรต่อข้อกล่าวหาในเรื่องทารุณกรรมเด็ก ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดเตรียมช่องทางในการให้ความรู้ในเรื่องดังกล่าวให้กับ

1. เจ้าหน้าที่โครงการ รวมถึงอาสาสมัครที่มีส่วนร่วมในงานโครงการทุกคนควรได้รับการอบรมในหลักการ และแนวทางในการปกป้องคุ้มครองเด็ก
2. พ่อ แม่ และผู้ปกครองของเด็กในโครงการควรมีโอกาสได้เรียนรู้ในเรื่องนโยบายการปกป้องคุ้มครองเด็ก รวมไปถึงวิธีดำเนินการ และแนวทางการปฏิบัติในการปกป้องคุ้มครองเด็ก
3. เด็กในโครงการจะต้องได้เรียนรู้ถึงสิทธิของตนเอง รู้จักพฤติกรรมที่เหมาะสม และไม่เหมาะสมของผู้ใหญ่ รวมทั้งรู้แหล่งที่พึ่งที่สามารถช่วยเหลือ ให้คำแนะนำเมื่อพวกเขาประสบปัญหานี้ หรือเมื่อพวกเขาพบเห็นการถูกทารุณกรรม หรือการล่วงละเมิดทางเพศในเด็กคนอื่น ๆ ด้วย

การคัดเลือกและว่าจ้าง

คอมแพสชั่นได้กำหนดแนวทางปฏิบัติในการคัดเลือกและว่าจ้างเจ้าหน้าที่ (ซึ่งรวมถึงอาสาสมัคร) ไว้ดังนี้

1. เจ้าหน้าที่ทุกคนจะต้องผ่านขั้นตอนการคัดเลือก รวมทั้งการอบรมที่มีมาตรฐาน ซึ่งในขั้นตอนการอบรมจะต้องมีการแจ้งนโยบายปกป้องคุ้มครองเด็กให้กับเจ้าหน้าที่ได้รับทราบ
2. ขั้นตอนการคัดเลือกจะต้องมีการตรวจสอบประวัติจากใบสมัคร และแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือถึงความเหมาะสมในการทำงานกับเด็ก
3. คอมแพสชั่นขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่จ้างบุคคล มีประวัติในคดีทารุณกรรมเด็ก คดีพราก ผู้เยาว์และการค้าเด็ก หรือเกี่ยวข้องกับข้อหาดังที่กล่าวมาข้างต้น
4. อาสาสมัครและนักศึกษาฝึกงานที่มาทำงานกับคอมแพสชั่นจะต้องได้รับการอบรมในเรื่องนี้ พร้อมทั้งมีการประเมินความเหมาะสมในการทำงานกับเด็ก
5. มาตรการที่ช่วยลดโอกาสที่อาจเกิดการทารุณกรรมหรือการล่วงละเมิดทางเพศในเด็ก คือการกำหนดช่วงเวลาทดลองงานให้กับเจ้าหน้าที่ใหม่ โดยในช่วงเวลาดังกล่าว ให้จับคู่เจ้าหน้าที่ใหม่กับเจ้าหน้าที่ประจำซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีในการทำงาน สามารถให้คำปรึกษาได้ และต้องคอยสังเกตพฤติกรรมเป็นระยะ ๆ เพื่อประเมินปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อเด็ก
6. อนึ่ง แนวทางปฏิบัติในการคัดเลือกและว่าจ้างนี้ให้นำไปใช้ในระดับโครงการเช่นเดียวกัน

แนวทางปฏิบัติ

นโยบายข้างล่างนี้เป็นแนวทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น เจ้าหน้าที่โครงการ และอาสาสมัคร ที่ทำงานร่วมกับเด็ก ไม่ว่าจะเป็นเด็กในโครงการหรือไม่ก็ตาม

1. กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก (เช่น สัมมนา ค่าย เวทีอภิปราย การชุมนุมต่าง ๆ การประชุม การให้คำปรึกษา เป็นต้น) ต้องมีเจ้าหน้าที่ตั้งแต่สองคนขึ้นไปคอยให้คำปรึกษา และมีการสังเกตการณ์เด็กอย่างใกล้ชิด
2. เมื่อเจ้าหน้าที่โครงการพาเด็กออกนอกพื้นที่ในงานที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจของโครงการ จะต้องได้รับอนุญาตจากหัวหน้างาน และผู้ปกครองของเด็กอย่างเป็นทางการก่อน
3. เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น หรือเจ้าหน้าที่โครงการจะต้องไม่ค้างคืนที่บ้านเด็ก หรือที่อื่น ๆ เพียงลำพังตนเองกับเด็กไม่ว่าจะมีเด็กกี่คนก็ตาม เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เจ้าหน้าที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ล่อแหลม
4. ไม่อนุญาตให้เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น หรือเจ้าหน้าที่โครงการ ลูบไล้ จับ จูบ โอบกอด หรือถูกเนื้อต้องตัวของเด็กอย่างไม่สมควรหรือขัดต่อวัฒนธรรม รวมทั้งการพูดจาเกี้ยวพาราสี การพูดเยินยอเกินความจริง หรือพูดสองแง่สองง่ามกับเด็ก
5. การใช้เวลากับเด็กมากเกินไปกว่าความจำเป็น และ/หรืออยู่กันตามลำพังเป็นสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยง ถ้ามีความจำเป็นจะต้องใช้เวลาส่วนตัวกับเด็ก เจ้าหน้าที่จะต้องได้รับอนุญาตจากผู้จัดการโครงการ และ/หรือ ผู้จัดการอาวุโสฝ่ายคริสตจักรคู่มือก่อน
6. เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น หรือเจ้าหน้าที่โครงการจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอย่างเหมาะสม รวมทั้งแสดงออกถึงความรักและความห่วงใยแบบคริสเตียนต่อเด็ก
7. เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น หรือเจ้าหน้าที่โครงการจะต้องระมัดระวังความรู้สึก ทำท่าทาง การกระทำหรือการใช้ภาษาต่อเด็ก โดยเจ้าหน้าที่จะต้องไม่ใช้ภาษาที่ทำให้เด็กได้รับความเสียหายและกระทำการใด ๆ ที่อาจทำให้เด็กได้รับความอับอาย ขาดหน้า หรือการกระทำใด ๆ ที่เป็นการทารุณกรรมจิตใจของเด็ก เจ้าหน้าที่จะต้องไม่เลือกปฏิบัติหรือแสดงความชอบเด็กคนหนึ่งคนใดมากกว่าเด็กคนอื่น ๆ
8. เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น หรือเจ้าหน้าที่โครงการต้องไม่มีความสัมพันธ์กับเด็กในรูปของการสัมผัสด้านร่างกายที่ไม่เหมาะสม หรือ ทางเพศสัมพันธ์
9. การถ่ายรูป หรือถ่ายวิดีโอเด็กจะทำได้ก็ต่อเมื่อเด็กแต่งกายอย่างเหมาะสมเท่านั้น

10. คอมแพสชั่นและโครงการจะต้องไม่ว่าจ้าง หรือมีส่วนในการว่าจ้างบุคคล/เจ้าหน้าที่ที่มีแนวโน้มจะทำร้ายเด็กหรือแยกเด็กออกจากครอบครัว
11. เมื่อเจ้าหน้าที่คอมแพสชั่นไม่แน่ใจในขอบเขตเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมต่อเด็ก จะต้องหาคำตอบจากผู้จัดการอาวุโสฝ่ายคริสตจักรคู่มือ หรือจากทีมบริหารโดยทันที
12. เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น และเจ้าหน้าที่โครงการจะต้องยึดถือค่านิยมหลักและหลักการผู้นำของคอมแพสชั่น เมื่ออยู่กับเด็ก
ค่านิยมหลัก ได้แก่ ความสัตย์ซื่อ, การเป็นผู้อารักขาที่ดี, ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และความเป็นเลิศ
หลักการผู้นำ ได้แก่ 1). สำนแดงพระลักษณะของพระเจ้า 2). รักและทะนุถนอมครอบครัว 3). ห่มเทให้กับคริสตจักร 4). ดำเนินชีวิตด้วยความสัตย์ซื่อ 5). ประณินับดีผู้อื่น 6). พึงด้วยใจถ่อม 7). นำด้วยความกล้าหาญ 8). จุดประกายความปรารถนา 9). สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ 10). พัฒนาเจ้าหน้าที่ 11). มุ่งมั่นสู่ความเป็นเลิศ 12). ฝึกวินัยตนเอง

ข้อแนะนำระหว่างที่ผู้อุปการะมาเยี่ยม

13. เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น และ/หรือผู้ที่ได้รับการรับรอง และเจ้าหน้าที่โครงการจะต้องอยู่กับผู้อุปการะเมื่อมีการเยี่ยมเยียนเด็กในโครงการ
14. เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น และ/หรือผู้ที่ได้รับการรับรอง และเจ้าหน้าที่โครงการจะต้องอยู่กับผู้อุปการะระหว่างการเยี่ยมเยียนเด็กที่บ้าน หรือเมื่อผู้อุปการะชวนเด็กไปยังสถานที่ที่ผู้อุปการะพักอยู่
15. เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น และ/หรือผู้ที่ได้รับการรับรอง และเจ้าหน้าที่โครงการจะต้องแน่ใจว่าผู้อุปการะยึดถือหลักการเยี่ยมเยียนของคอมแพสชั่นที่ผู้อุปการะได้ลงนามก่อนที่จะมาเยี่ยมเด็กอย่างเคร่งครัด (ดูในภาคผนวก - ใบขออนุญาตพบเด็กเป็นการส่วนตัว)

แนวทางในการช่วยลดโอกาสการทารุณกรรมในเด็ก

- มีการกำหนดนโยบายในการลงวินัยที่ชัดเจน
- สร้างบรรยากาศในการทำงานที่จะช่วยบรรเทาความรู้สึกเหน็ดเหนื่อยหรืออ่อนเพลียของเจ้าหน้าที่ เช่น จำกัดจำนวนเด็กในความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่แต่ละคน รักษาขนาดของกลุ่มให้อยู่ภายในขอบเขตที่กำหนดไว้ ให้อุ่นใจที่เพียงพอแก่เจ้าหน้าที่ รวมทั้งให้การอบรมเพื่อทบทวนในเรื่องต่าง ๆ เช่น ระเบียบวินัย การจัดชั้นเรียน ความสัมพันธ์กับผู้ปกครอง ความขัดแย้งระหว่างเจ้าหน้าที่และการปกป้องเด็กจากการถูกทารุณกรรม
- โครงสร้างของกิจกรรมที่วางไว้จะต้องไม่เปิดช่องให้มีการทารุณกรรมเด็ก
 - o สถานที่จัดกิจกรรมสำหรับเด็กทุกแห่ง ไม่ควรจะอยู่ในที่ลับตาคน
 - o ควรมีการทบทวนกิจวัตรประจำวันและสภาพแวดล้อมทางกายภาพของเด็ก (ทั้งในที่ร่มและที่แจ้ง) เพื่อขจัดความเป็นไปได้ที่เจ้าหน้าที่จะมีโอกาสเข้าไปหาเด็กตามลำพังโดยไม่มีใครเห็น
 - o โครงการต้องมีนโยบายที่เปิดกว้างให้ผู้ปกครองมาหาบุตรหลานของตนได้โดยไม่ต้องนัดหมาย
 - o และจะต้องมีบุคลากรที่มีคุณภาพคอยตรวจตราตลอดทั้งวัน

หากมีเจ้าหน้าที่คอมเพลกซ์ เจ้าหน้าที่โครงการและอาสาสมัครได้กระทำความผิดและได้รับการสืบสวนอย่างเป็นทางการว่าได้กระทำความผิดจริงในกรณีที่น่าสงสัย ข้อห้ามข้างต้น (แนวทางปฏิบัติและข้อแนะนำระหว่างที่ผู้ดูแลมาเยี่ยม) หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำทารุณกรรมเด็กหรือรับรู้สถานการณ์ ดังกล่าวแต่ไม่ได้มีการดำเนินการใด ๆ ต่อจะต้องได้รับบทลงโทษ รวมถึงการถูกไล่ออกจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของคอมเพลกซ์ หรือเจ้าหน้าที่โครงการและจะถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย

การรายงานและแนวทางปฏิบัติสำหรับเด็กที่ถูกทารุณกรรม

คดีความเรื่องการถูกทารุณกรรมของเด็กอาจต้องใช้เวลาในการสืบสวนสอบสวนที่ยาวนาน และในบางกรณีอาจมีการโอนเปลี่ยนเจ้าหน้าที่ผู้ดูแล อันอาจทำให้เด็กตกอยู่ในสภาพถูกทารุณกรรมซ้ำซ้อน กล่าวคือ เด็กต้องตกเป็นเหยื่อของการถูกทารุณกรรม ทั้งยังต้องตกเป็นเหยื่อของขั้นตอนพิจารณาคดีเนื่องจากเด็กจะต้องให้ปากคำเพื่อเป็นประโยชน์ต่อรูปคดีซ้ำอีก เหตุการณ์เช่นนี้อาจเกิดขึ้นได้เมื่อขั้นตอนการพิจารณาคดีมีความล่าช้า หรือเมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบคดีไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะดูแลคดีได้ จึงต้องโอนคดีไปยังเจ้าหน้าที่ที่มีความเชี่ยวชาญมากกว่า เด็กจะต้องตอบคำถามและเล่าเหตุการณ์ที่ตนถูกทารุณกรรมนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก และในขั้นตอนของการตรวจสอบ หรือการทดสอบต่าง ๆ ก็จะต้องทำซ้ำแล้วซ้ำอีก หากเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องมีจำนวนมากและหลากหลาย ย่อมมีทั้งผู้ที่ไวต่อความรู้สึกของเด็ก และผู้ที่ไม่สนใจความรู้สึกของเด็ก อาจเป็นเหตุให้เด็กกลายเป็นเหยื่อที่ถูกกระทำซ้ำได้ ดังนั้น คอมแพสชั่นจึงมีนโยบายในการปฏิบัติต่อเด็กที่ถูกทารุณกรรมด้วยความเอาใจใส่และรับผิดชอบอย่างที่สุด จะเปลี่ยนเจ้าหน้าที่ในการดูแลคดีเด็กให้น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และจัดเตรียมขั้นตอนการเยียวยาเด็กอย่างเหมาะสม เช่น มีขั้นตอนสำหรับการรักษาทางร่างกายและจิตใจ มีการบำบัดสภาพจิตใจ มีการให้คำปรึกษา และเข้าโครงการคุ้มครองพยาน

ในกรณีที่เด็กถูกทารุณกรรมหรือถูกล่วงละเมิดทางเพศ

มีขั้นตอนการรายงานดังนี้

1. การรายงานภายใน

- 1.1 เมื่อเจ้าหน้าที่โครงการได้รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้น หรือมีความสงสัยว่าเด็กได้รับการทารุณกรรม เจ้าหน้าที่จะต้องรายงานต่อผู้จัดการโครงการโดยทันที เมื่อผู้จัดการโครงการหรือเจ้าหน้าที่ประสานงานคริสตจักรคูมิตรทราบเรื่องจะต้องติดต่อเจ้าหน้าที่ชำนาญการงานปกป้องสิทธิเด็กของคอมแพสชั่นทันที
- 1.2 การรายงานเรื่องการทารุณกรรมเด็กหรือมีความสงสัยว่าเด็กได้รับการทารุณกรรม เจ้าหน้าที่โครงการจะต้องจัดทำรายงานที่เป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

- 1.3 การช่วยเหลือขั้นแรกสำหรับเด็กที่ถูกทารุณกรรมคือให้การรักษาพยาบาล เจ้าหน้าที่โครงการจำเป็นต้องนำเด็กไปยังโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลที่ใกล้ที่สุดเพื่อตรวจร่างกาย และมีใบรับรองแพทย์
- 1.4 การรายงานการทารุณกรรมเด็กจะต้องรายงานต่อทีมผู้บริหารของคอมแพสชันก่อนที่จะรายงานต่อเจ้าหน้าที่รัฐ ไม่ควรให้ข้อมูลกับคนนอกองค์กรจนกว่าจะมีคำแนะนำที่มาจากคอมแพสชันเท่านั้น ยกเว้นในกรณีเร่งด่วน เช่น การถูกข่มขืน หรือการถูกล่วงละเมิดทางเพศ สามารถติดต่อตำรวจได้ทันที
- 1.5 เจ้าหน้าที่คอมแพสชัน หรือเจ้าหน้าที่โครงการไม่ควรสื่อสารออกไปภายใต้สถานการณ์นี้ คอมแพสชันจะจัดหาบุคคลที่เหมาะสมในการสื่อสารและในการติดต่อกับบุคคลหรือองค์กรภายนอก

2. การรายงานภายนอก

เมื่อขั้นตอนของการรายงานภายในสมบูรณ์แล้ว คอมแพสชันจะติดต่อประสานงานไปยังหน่วยงานหรือองค์กรภายนอกแห่งใดแห่งหนึ่ง เพื่อให้รายงานดังกล่าวได้รับการสืบสวนและจัดการอย่างถูกต้องเหมาะสม อย่างไรก็ตาม การกระทำดังกล่าวนั้นจะต้องทำด้วยความรอบคอบและอยู่ภายใต้เงื่อนไขเพื่อนำประโยชน์สูงสุดมายังเด็ก ดังนี้

- 2.1 เด็กจะต้องได้รับความเคารพเรื่องสิทธิส่วนบุคคลตลอดทุกขั้นตอน ห้ามให้ชื่อหรือที่อยู่ของเด็กและผู้ปกครองกับบุคคลอื่นยกเว้นเจ้าหน้าที่รัฐเท่านั้น คอมแพสชันจะทำทุกวิถีทางที่จะรักษาคดีนี้ให้เป็นความลับ หากพิสูจน์ได้ว่ามีเจ้าหน้าที่คนใดได้ทำการละเมิดโดยการเปิดเผยเรื่องนี้ต่อบุคคลที่สาม จะต้องถูกลงโทษโดยนโยบายของฝ่ายบุคคลตามคู่มือการทำงานของพนักงาน
- 2.2 เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบจะต้องสามารถดูแลเด็ก และรูปคดีเป็นอย่างดี และต้องช่วยให้เด็กที่ถูกทารุณกรรมได้รับการรักษาและการเยียวยาอย่างเหมาะสม
- 2.3 ถ้าผู้กระทำความผิดเป็นเด็กในโครงการ เด็กจะถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย โดยคอมแพสชันจะให้ความช่วยเหลือ ดูแลเอาใจใส่ และให้คำปรึกษาแบบคริสเตียนตลอดจนพาไปพบจิตแพทย์ หรือรับการบำบัดรักษาอย่างเหมาะสม

แนวทางและมาตรการในการรับมือและตอบสนองต่อ ข้อกล่าวหาเรื่องการทารุณกรรมเด็ก

หลักปฏิบัติต่อไปนี้มีเจตนาที่จะปกป้องทั้งเด็ก และเจ้าหน้าที่

1. ในกรณีที่เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่นถูกกล่าวหาว่าทำทารุณกรรมเด็ก

- 1.1 กรณีเกิดเหตุการณ์ที่เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่นถูกกล่าวหาว่าทำทารุณกรรมเด็ก ฝ่ายบุคคลและผู้อำนวยการจะต้องได้รับแจ้งภายใน 12 ชั่วโมงจากผู้จัดการโครงการ หรือผู้เกี่ยวข้องที่รับรู้เหตุการณ์นี้ การรายงานสามารถบอกทางวาจาในขั้นแรก แต่จะต้องทำรายงานที่เป็นลายลักษณ์อักษรส่งทันทีที่ทำได้และไม่เกิน 12 ชั่วโมง หลังจากแจ้งเหตุ
- 1.2 คณะกรรมการฝ่ายวินัยอันประกอบด้วยผู้อำนวยการ, ฝ่ายบุคคล, และหัวหน้าของ เจ้าหน้าที่ตามสายงาน จะต้องประชุมโดยทันทีเพื่อรับมือกับเหตุการณ์ดังกล่าว
- 1.3 ผู้ถูกกล่าวหาจะมีเวลา 3 วัน เพื่อแก้ข้อกล่าวหาเป็นลายลักษณ์อักษร
- 1.4 ผู้ถูกกล่าวหาจะอยู่ในฐานะผู้ต้องสงสัย แต่ต้องไม่เกิน 30 วันระหว่างการสืบสวน สอบสวน และผู้ถูกกล่าวหาสามารถหาข้อมูล หรือชื่อของบุคคลที่สามารถให้ปากคำ เป็นพยานได้
- 1.5 หลังจากรวบรวมข้อเท็จจริงทั้งหมดแล้ว คณะกรรมการจะมีการประชุมกันอีกครั้งหนึ่ง เพื่อตรวจสอบข้อมูล และนำมาซึ่งข้อสรุปสำหรับข้อกล่าวหา
- 1.6 ข้อมูลที่ได้รับทั้งหมดจะถูกเก็บรักษาไว้เป็นความลับโดยคณะกรรมการฝ่ายวินัย
- 1.7 ถ้าข้อกล่าวหาได้รับการพิสูจน์ว่าไม่เป็นความจริง เข้าใจผิด หรือถูกให้ร้าย คณะกรรมการฝ่ายวินัยจะต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะกู้สถานการณ์ให้กับผู้ถูกกล่าวหา สำหรับเด็กหรือผู้ที่ทำรายงาน ควรมีวิธีการที่เหมาะสม เช่น ได้รับคำปรึกษาและหนุนใจ
- 1.8 ถ้าข้อกล่าวหาเป็นความจริง คอมแพสชั่นจะใช้นโยบายของฝ่ายบุคคลเพื่อลงโทษ และเจ้าหน้าที่ผู้ทำผิดจะถูกดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

2. เจ้าหน้าที่โครงการหรือทางโครงการถูกกล่าวหาว่าทำทารุณกรรมเด็ก

โอกาสในการทารุณกรรมเด็กมักจะเกิดขึ้นได้กับผู้ใกล้ชิดเด็กที่สุด คอมแพสชันทำงานกับผู้ที่คริสตจักรท้องถิ่นว่าจ้างหรือสรรหามา ดังนั้น เมื่อมีการกล่าวหาเจ้าหน้าที่โครงการหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรที่ร่วมพันธกิจกับคอมแพสชันในเรื่องการทารุณกรรมเด็ก **คอมแพสชันและคริสตจักรจะต้องปฏิบัติตามขั้นตอนต่อไปนี้:**

- 2.1 ให้ผู้ที่ได้รับแจ้งว่ามีการทารุณกรรม เขียนรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ส่งถึงเจ้าหน้าที่ชำนาญการงานปกป้องสิทธิเด็กสำนักงานประเทศไทยโดยตรงทันที
- 2.2 ผู้อำนวยการทำการติดต่อศิษยาภิบาล หรือประธานธรรมกิจ และร่วมกับทีมบริหารลงพื้นที่ เพื่อตรวจสอบข้อกล่าวหาเรื่องการทารุณกรรมดังกล่าว
- 2.3 แยกผู้ถูกกล่าวหาไม่ให้ติดต่อกับเด็กอีก
- 2.4 ผู้นำคริสตจักรและคณะกรรมการจากคอมแพสชันวางแผนเพื่อช่วยเหลือเด็กที่ตกเป็นเหยื่อของการทารุณกรรมตามความจำเป็น
- 2.5 เมื่อผู้กระทำผิดกลับใจอาจจะให้กลับไปทำงานอีกได้ในตำแหน่งที่ไม่ใกล้ชิดกับเด็กอีก
- 2.6 หากสงสัยว่ามีการกระทำผิดทางอาญาเกิดขึ้น ให้เจ้าหน้าที่คอมแพสชันและผู้นำคริสตจักรท้องถิ่นติดต่อแจ้งความเพื่อให้ตำรวจประจำท้องถิ่นเข้ามาดำเนินการ
- 2.7 ดำเนินการเพื่อรักษาความสัมพันธ์ที่มีต่อผู้ร่วมพันธกิจ และการสนับสนุนที่ให้กับเด็กในโครงการ
- 2.8 หากได้รับการยืนยันว่ามีการทารุณกรรมเกิดขึ้นจริง ให้สำนักงานประเทศไทยประสานงานไปยังสำนักงานใหญ่ของคอมแพสชันที่โคโรลาโด สปริงส์ (GMC) เพื่อชี้แจงว่าการติดต่อบุคคลภายนอกทั้งหมดก็คน และมีใครบ้าง

3. ผู้อุปการะถูกกล่าวหาว่าทำทารุณกรรมเด็ก

สำหรับกรณีที่ผู้อุปการะถูกกล่าวหาว่าทำทารุณกรรมเด็กให้ผู้อำนวยความสะดวกคอมแพสชันเป็นผู้ทำการตรวจสอบและติดตามข้อกล่าวหาตามความเหมาะสมเพื่อรายงานต่อ GMC

การจัดเก็บเอกสารอ้างอิง

การจัดเก็บเอกสารเป็นส่วนประกอบสำคัญในการปกป้องเด็ก เพราะเป็นเครื่องมือที่ช่วยย้ำเตือนองค์กรไม่ให้ละเลยความรับผิดชอบในการปกป้องเด็ก

เอกสารอ้างอิงที่ควรจัดเก็บเพื่อปกป้องเด็กจากการถูกทารุณกรรม

- ใบสมัครจากทุกคนที่ต้องการทำงานด้านการพัฒนาเด็ก
- หลักฐานอ้างอิงในใบสมัครทั้งหมดที่ผ่านการตรวจสอบและได้ผลเป็นที่น่าพอใจ
- สำเนาเอกสารเกี่ยวกับข้อกำหนดและข้อผูกมัดทางจริยธรรมที่มีลายเซ็น
- หลักสูตรเกี่ยวกับการป้องกันและการตอบสนองต่อการทารุณกรรมเด็ก
- คำมั่นสัญญาเกี่ยวกับการปกป้องเด็ก
- รายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสำหรับบันทึกการตอบสนองที่มีต่อข้อกล่าวหาเรื่องการทารุณกรรม
- แนวทางสำหรับการปกป้องเด็กและการตอบสนองที่มีต่อข้อกล่าวหาเรื่องการทารุณกรรม
 - จะทำอย่างไรหาก เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่นถูกกล่าวหา
 - จะทำอย่างไรหาก เจ้าหน้าที่โครงการถูกกล่าวหา
 - จะทำอย่างไรหาก ผู้อุปการะถูกกล่าวหา หรือ แยกที่มาเยี่ยมโครงการมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม

ภาคผนวก

Individual Visit Release/Consent Form - ฉบับแปลเพื่อความเข้าใจ

ใบขออนุญาตพบเด็กเป็นการส่วนตัว

(Individual Visit Release/Consent Form)

ผู้อุปการะและ/หรือ ผู้ขอพบ: การขอพบเด็กจะเกิดขึ้นไม่ได้จนกว่าท่านจะลงนามในเอกสารฉบับนี้
สำนักงานภายในประเทศ: กรุณาส่งเอกสารฉบับนี้กลับไปยังสำนักงานคอมแพสชั่นในประเทศผู้อุปการะ

_____ (ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ) ขอยอมรับเงื่อนไข
ต่อไปนี้ สำหรับการพบทุกครั้งที่เกิดโดยคอมแพสชั่น รวมทั้งการขอพบ _____
(เด็กในการอุปการะ) ในครั้งนี้ หากผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ ละเมิดเงื่อนไขเหล่านี้ คอมแพสชั่น
มีสิทธิที่จะยกเลิกการพบได้

- โดยปกติ ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ จะต้องติดต่อกับสำนักงานคอมแพสชั่นล่วงหน้าอย่างน้อย 8 สัปดาห์ จึงจะได้รับอนุญาตให้ไปพบเด็กในการอุปการะได้ โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นการพบกันครั้งแรกหรือการขอพบซ้ำ
- หลังจากติดต่อกับสำนักงานคอมแพสชั่นแล้ว คอมแพสชั่นจะติดต่อกับสำนักงานภายในประเทศของเด็กในการอุปการะ และตรวจสอบความเป็นไปได้ในการไปพบเด็กของผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ
- หากสำนักงานภายในประเทศเห็นว่ามีความเป็นไปได้ คอมแพสชั่นจะจัดให้มีการพบกัน และจะให้ข้อมูลกับผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ เพื่อพวกเขาจะสามารถติดต่อกับสำนักงานภายในประเทศได้ นอกจากนี้ คอมแพสชั่นจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับตารางการพบกันแก่สำนักงานภายในประเทศด้วย
- ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ จะรับผิดชอบในเรื่องการเดินทาง รวมทั้งค่าใช้จ่ายทั้งไปและกลับด้วยตนเอง และจะจัดหาที่พักเองตลอดการเดินทาง คอมแพสชั่นจะไม่รับผิดชอบกิจกรรมในวันอื่น ๆ ของผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ ยกเว้นในวันที่มีการพบเด็กเท่านั้น
- ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ จะไม่แสวงหาโอกาสหรือตอบรับคำเชิญให้เข้าพบกับโครงการ หรือกับผู้ปกครองของเด็กในการอุปการะ หรือกับสมาชิกในชุมชน
- ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ จะให้เกียรติกับเจ้าหน้าที่, เด็ก, ครอบครัวและชาวบ้านในชุมชนที่พวกเขาพบเจอ และจะคำนึงถึงความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมของประเทศนั้น

- การพบเด็กในการอุปการะแต่ละครั้งจะให้เวลาประมาณ 6 ชั่วโมงโดยเฉลี่ย แต่อาจจะมากหรือน้อยกว่านั้นก็ได้ เจ้าหน้าที่โครงการที่ผ่านการอบรมหรือเจ้าหน้าที่ของคอมแพสชั่นจะไปกับผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบตลอดเวลาในการพบเด็กในฐานะผู้ลี้ภัย ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ จะไม่พบกับเด็กในการอุปการะ โดยไม่มีเจ้าหน้าที่โครงการที่ได้รับมอบหมายหรือเจ้าหน้าที่คอมแพสชั่นอยู่ด้วยไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ตาม
- ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ จะไม่ให้ข้อมูลติดต่อเป็นการส่วนตัวกับเด็กในอุปการะ และจะไม่ขอหรือบันทึกข้อมูลติดต่อกับเด็กในอุปการะ
- ของขวัญทุกชิ้นที่จะมอบให้กับเด็ก ครอบครัว หรือชุมชน จะต้องเป็นไปตามนโยบายของคอมแพสชั่น ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ จะไม่ให้เงินสดกับโครงการเจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น เด็ก หรือครอบครัว
- ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ จะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นด้วยตนเองทั้งหมดสำนักงานภายในประเทศและเจ้าหน้าที่โครงการจะพยายามให้มีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นน้อยที่สุด ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ จะชำระเงินคืนในส่วนของค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการขอพบเด็ก ซึ่งสำนักงานภายในประเทศหรือโครงการออกไปก่อน ส่วนค่าใช้จ่ายที่ค้างชำระอื่น ๆ สำนักงานภายในประเทศของผู้อุปการะและ/หรือผู้ขอพบ จะเรียกเก็บเอง
- ในการเยี่ยมโครงการหรือการพบเด็กในการอุปการะครั้งต่อ ๆ ไป จะต้องมีการยื่นขอใบยินยอมล่วงหน้าจากสำนักงานคอมแพสชั่นในประเทศของผู้อุปการะ
- ผู้อุปการะ และ/หรือ ผู้ขอพบ จะต้องไม่อ้างความรับผิดชอบกับคอมแพสชั่น กรณีที่ได้รับบาดเจ็บหรือมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นในระหว่างการพบกัน

คำยืนยัน

- ข้าพเจ้า เข้าใจดีว่าเด็กที่ข้าพเจ้าให้การอุปการะ (หรือเด็กที่ข้าพเจ้าจะไปพบ) มีครอบครัวพ่อแม่ ผู้ปกครองของตัวเอง ข้าพเจ้าจะให้เกียรติและจะไม่มีความสัมพันธ์ใด ๆ กับเด็กนอกเหนือจากความเป็นผู้อุปการะ (หรือผู้ขอพบ)

ลงชื่อผู้ขอพบ

วันที่

หนังสืออ้างอิง

¹ Bar-Ilan, Meir. The Battered Jewish Child in Antiquity, online [<http://www.biu.ac.il/~barilm/battered.html>]

² Stafford, Wess. Too Small to Ignore. Colorado, WaterBrook Press (2005)

³ Tomison, Exploring Family Violence, page 9, cited in Don Brandt, Homes of Fear: The Curse of Family Violence, from World Vision Working Paper No. 6, page 39

⁴ Goleman, Daniel. Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ. New York, Bantam Books (1995), page 256

⁵ WHO Fact Sheet N150, 1997

⁶ Caring for Children, National Health and Safety Performance Standards, Appendix K, American Academy of Pediatrics, page 420

⁷ Elanor Jackson and Marie Wernham, Child Protection Policies and Procedures Toolkit: How to Create a Child-Safe Organization, produced by ChildHope UK and published by Consortium for Street Children UK, in London, United Kingdom, March 2005, page 20

⁸ Elanor Jackson and Marie Wernham, page 149

⁹ Elanor Jackson and Marie Wernham, page 93

¹⁰ Elanor Jackson and Marie Wernham, page 151

“จงอำพาทของเจ้าแทนคนใบ้ เพื่อสิทธิของทุกคนที่ถูกทิ้งร้างอยู่ จงอำพาทของเจ้า
พิพากษาอย่างชอบธรรม รักษาสิทธิของคนจนและคนขัดสนให้คงอยู่” สุภาษิต 31: 8-9

เด็กทุกคนที่อยู่ในพันธกิจของคอมแพสชั่นและคริสตจักรคูมิตรจะได้รับการปฏิบัติจาก
เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่น เจ้าหน้าที่คริสตจักร/โครงการ พ่อแม่ผู้ปกครอง และผู้อุปการะ/ผู้บริจาค
ด้วยความซื่อสัตย์โดยคำนึงถึงเกียรติและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เจ้าหน้าที่คอมแพสชั่นและ
เจ้าหน้าที่คริสตจักร/โครงการทุกคนจะต้องมีวิธีการป้องกันและการตอบสนองอย่างเหมาะสม
เพื่อที่เด็กทุกคนในพันธกิจจะเติบโตท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยและปลอดภัย